Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

zo 17. mája 2013 *

„Hospodárska súťaž — Kartely — Európsky trh s morskými palivovými hadicami — Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP — Určenie cien, rozdelenie trhu a výmena citlivých obchodných informácií — Pripísateľnosť protiprávneho správania — Pokuty — Usmernenia k metóde stanovovania pokút z roku 2006 — Legitímna dôvera — Horná hranica 10 % — Poľahčujúce okolnosti — Spolupráca“

Vo veci T-146/09,

Parker ITR Srl, so sídlom vo Veniane (Taliansko),

Parker-Hannifin Corp., so sídlom v Mayfield Heights, Ohio (Spojené štáty), v zastúpení: B. Amory, F. Marchini Càmia, a F. Amato, advokáti,

žalobkyne,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne N. Khan, V. Bottka a S. Noë, neskôr V. Bottka, S. Noë a R. Sauer, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie K(2009) 428 v konečnom znení z 28. januára 2009 v konaní podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.406 – Morské palivové hadice) v rozsahu, v akom sa toto rozhodnutie týka žalobkýň, a subsidiárne návrh na zrušenie alebo podstatné zníženie pokuty, ktorá im bola daným rozhodnutím uložená,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predseda komory J. Azizi, sudcovia M. Prek a S. Frimodt Nielsen (spravodajca),

tajomník: J. Weychert, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 27. apríla 2012,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

Skutkové okolnosti

Odvetvie morských palivových hadíc určených na ropu a plyn

1 Morské palivové hadice sa používajú na načerpanie surovej sladkej alebo spracovanej ropy a iných ropných produktov z mimopobrežných zariadení (napríklad z plavákov – prichytených o dno na širom mori, slúžiacich ako uväzovací bod pre ropné tankery – alebo plávajúcich ťažobných skladovacích a čerpacích zariadení – ktoré sú systémami plávajúcich cisterien používaných na extrakciu ropy alebo plynu z priľahlej ropnej plošiny, ich spracovanie a uskladnenie až do ich prečerpania do ropných tankerov) do cisternových lodí a neskôr ich opätovné vypustenie z týchto plavidiel do mimopobrežných zariadení (napríklad plavákov) alebo zariadení na pevnine.

2 Morské palivové hadice sa nepoužívajú na pevnine – čiže sa používajú vo vode alebo v jej blízkosti – zatiaľ čo priemyselné alebo zemné hadice sa používajú na pevnine.

3 Každé zariadenie s morskými palivovými hadicami obsahuje podľa konkrétnych potrieb klientov niekoľko štandardných hadíc, špeciálnych hadíc s prípojkami na oboch koncoch a ďalšie vybavenie, akým sú uzávery, koncovky, alebo aj iné plávajúce zariadenia. V prejednávanej veci slovné spojenie „morské palivové hadice“ zahŕňa aj toto ďalšie vybavenie.

4 Morské palivové hadice používajú ropné spoločnosti, výrobcovia plavákov, prístavné terminály, ropný priemysel a vlády, pričom sa kupujú tak na realizáciu nových projektov, ako aj na účely výmeny.

5 Pokiaľ ide o nové projekty, ropné terminály alebo ďalší koneční používatelia poveria väčšinou inžiniersku spoločnosť (nazývanú aj „konštruktér materiálu“, „konštruktér OEM“ alebo „zhotoviteľ“), aby postavila alebo nainštalovala nové zariadenia na rozvod ropy, akými sú systémy priviazania na jeden bod alebo plávajúce výrobné, skladovacie a čerpacie zariadenia. Na takéto projekty zhotoviteľ nakúpi všetky komponenty morských palivových hadíc od jedného výrobcu.

6 Po nainštalovaní týchto morských palivových hadíc sa musia jednotlivé diely vymeniť v období od jedného do siedmich rokov. Nákup morských hadíc určených na výmenu (tiež známy ako „odvetvie s náhradnými dielmi“) vykonávajú často priamo koncoví užívatelia. V niektorých prípadoch však títo koncoví používatelia poveria nákupmi svoje dcérske spoločnosti a externé podniky, v ktorých svoje nákupy centralizujú. Predaj morských palivových hadíc určených na výmenu starých hadíc predstavuje väčší podiel na svetovom trhu s morskými hadicami než podiel predaja nových výrobkov.

7 Dopyt po morských palivových hadiciach závisí do značnej miery od vývoja v odvetví ropného priemyslu, a to najmä od ťažby ropy v oblastiach, ktoré sú vzdialené od miesta spotreby. Dopyt v priebehu času vzrástol. Je cyklický a do istej miery súvisí s vývojom cien ropy. Dopyt významnejšie narástol na konci 60. rokov a ešte sa zvýšil na začiatku 70. rokov, najmä v oblastiach produkujúcich ropu v Perzskom zálive, Severnom mori a severnej Afrike. Počas 80. rokov sa dopyt zvyšoval najmä zo strany rozvíjajúcich sa štátnych ropných spoločností z južnej Ameriky. Koncom 90. rokov sa dopyt presunul do západnej Afriky.

8 Morské palivové hadice vyrábajú spoločnosti, ktoré sú známe výrobou pneumatík a kaučuku, alebo niektorá z ich „spin-off“ (kvázinástupnícka spoločnosť). Sú vyrábané na zákazku v súlade s požiadavkami zákazníkov. Keďže dopyt po morských palivových hadiciach je z geografického hľadiska široko rozptýlený, väčšina výrobcov morských palivových hadíc zamestnáva značný počet zástupcov, ktorí pre konkrétne trhy poskytujú všeobecné marketingové služby a ponúkajú výrobky týchto výrobcov v rámci uverejňovaných verejných súťaží.

9 Morské palivové hadice sú uvádzané na trh po celom svete a hlavní výrobcovia pôsobia na medzinárodnej úrovni. Normatívne požiadavky uplatňované na morské palivové hadice sa v jednotlivých krajinách zásadne nelíšia, a hoci technické požiadavky sa líšia v závislosti od prostredia a podmienok použitia, nepovažuje sa to za prekážku predaja morských palivových hadíc po celom svete.

10 Napokon, počas obdobia, ktoré bolo zohľadnené v napadnutom rozhodnutí, účastníci kartelu predávali morské palivové hadice vyrobené v Japonsku, v Spojenom kráľovstve, v Taliansku a Francúzsku, koncovým používateľom, ako aj zhotoviteľom so sídlom v rôznych krajinách Európskej únie a Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP). Hoci väčšina systémov morských palivových hadíc bola určená na konečné použitie mimo Európy, niektorí z hlavných svetových zhotoviteľov sa nachádzajú v rôznych krajinách Únie a EHP

Predstavenie žalobkýň

11 Jedna z dvoch žalobkýň, Parker-Hannifin Corp. sa zaoberá výrobou systémov a technológií pre pohyb a ovládanie, pričom poskytuje riešenia v oblasti presného strojárstva pre široký sortiment na trhoch v oblasti obchodu, mobilných zariadený, priemyselných výrobkov a letectva.

12 Parker-Hannifin sa delí na osem skupín: letectvo, hydraulické systémy, filtrácia, kontrola životného prostredia a priemyslu, konektory pre vedenie kvapalín, tesnenia, prístrojové vybavenie a automatizácia/pneumatiky. Skupina zaoberajúca sa konektormi pre vedenie kvapalín sa delí na štyri geografické oblasti (Severná Amerika, Južná Amerika, Európska únia a Ázia). V Únii sa skupina zaoberajúca sa konektormi pre vedenie kvapalín skladá zo štyroch divízii a jednej prevádzkovej zložky. Výrobky tejto prevádzkovej zložky sa predávajú na celosvetovom trhu výrobkov pre námornú ťažbu ropy a plynu.

13 Parker-Hannifin je materskou spoločnosťou Parker-Hannifin International Corp. Táto posledná uvedená spoločnosť je zase materskou spoločnosťou spoločnosti Parker Italy holding LLC. Parker Italy Holding LLC vlastní Parker Italy Holding Srl, ktorá je materskou spoločnosťou druhej žalobkyne, t. j. Parker ITR Srl.

14 Konsolidovaný celosvetový obrat spoločnosti Parker-Hannifin týkajúci sa všetkých jej výrobkov za účtovný rok 2006 dosiahol 7 410 miliónov eur.

15 Parker ITR vyrába a predáva priemyselné, hydraulické a morské palivové hadice pre vedenie ropy a plynu, ako aj jednotlivé zložky na ich výrobu. Jej obrat dosiahol v roku 2006 [*dôverné*] [1] eur. Sídli vo Veniane (Taliansko).

16 Úsek činnosti v oblasti morských hadíc pre ropu a plyn, ktorý patrí spoločnosti Parker ITR, bol založený v roku 1966 spoločnosťou Pirelli Treg SpA patriacej do skupiny Pirelli.

17 V decembri 1990 boli činnosti spoločnosti Pirelli Treg v oblasti morských hadíc presunuté na spoločnosť ITR SpA čo je spoločnosť, ktorá vznikla po zlúčení Pirelli Treg so spoločnosťou Itala, druhou dcérskou spoločnosťou skupiny Pirelli. V roku 1993 bola spoločnosť ITR nadobudnutá spoločnosťou Saiag SpA.

18 Po začatí rokovaní so spoločnosťou Parker-Hannifin o prípadnom predaji najmä jej činností v oblasti morských hadíc ITR založila 27. júna 2001 dcérsku spoločnosť ITR Rubber Srl.

1 — Skryté dôverné údaje.

19 V tejto súvislosti treba po prvé spresniť, že Parker-Hannifin Holding, dcérska spoločnosť, ktorá bola založená v rámci skupiny Parker s cieľom odkúpiť od spoločnosti ITR úsek činnosti v oblasti kaučukových hadíc, uzavrela 5. decembra 2001 so spoločnosťou ITR zmluvu, podľa ktorej Parker-Hannifin Holding nadobudla 100 % akcií spoločnosti ITR Rubber.

20 Po druhé z ustanovení uvedených v písmene e) preambuly tejto zmluvy vyplýva, že prevod úseku činnosti v oblasti kaučukových hadíc od ITR na ITR Rubber sa uskutoční na žiadosť spoločnosti Parker-Hannifin Holding.

21 Po tretie článok 3.1.3 danej zmluvy stanovuje, že „povinnosť [Parker-Hannifin Holding] závisí… od vykonania prevodu [spoločnosťou ITR]“. ITR „bude neustále informovať [Parker-Hannifin Holding] o stave pokroku v prevode a… bude sa sústrediť spolu s [touto spoločnosťou] na všetky dôležité zmeny prevodu… ktoré [sa ukážu] nevyhnutné alebo [sa budú] považovať za vhodné“.

22 Po štvrté článok 7.1.2 zmluvy spresňuje, že ITR Rubber, ktorá bola založená „na účely prevodu a do toho momentu“… „nepodnikala, nepredkladala ročnú účtovnú závierku ani nevykonávala žiadne iné činnosti než tie, ktoré boli nevyhnutné na to, aby sa prevod úplne uskutočnil, a od momentu uskutočnenia tohto prevodu pokračovala v bežnej hospodárskej činnosti a nevykonávala žiadnu inú činnosť“.

23 Dňa 19. decembra 2001 ITR previedla svoj úsek činnosti v oblasti kaučukových hadíc, čiže aj úsek činnosti v oblasti morských hadíc, na spoločnosť ITR Rubber.

24 Prevod sa uskutočnil s účinnosťou k 1. januáru 2002.

25 Dňa 31. januára 2002 bola ITR Rubber predaná spoločnosti Parker-Hannifin Holding a o niekoľko mesiacov sa premenovala na Parker ITR.

26 Parker-Hannifin Holding, neskôr Parker Italy Holding Srl, vlastní 100 % podiel v spoločnosti Parker ITR.

Správne konanie

27 Zatiaľ čo ministerstvo spravodlivosti Spojených štátov a orgány hospodárskej súťaže Japonska a Spojeného kráľovstva začali vyšetrovanie v súvislosti s podobnými skutkovými okolnosťami, spoločnosť [*dôverné*] predložila s odvolaním sa na program zhovievavosti stanovený v oznámení Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v kartelových prípadoch (Ú. v. EÚ C 298, 2006, s. 17) (ďalej len „oznámenie o spolupráci“) Komisii Európskych spoločenstiev 20. decembra 2006 žiadosť o oslobodenie, pričom oznámila existenciu kartelu na trhu s morskými palivovými hadicami.

28 Komisia tak začala vyšetrovanie pre porušenie článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP a 2. mája 2007 vykonala niekoľko inšpekcií u spoločnosti Parker ITR, ostatných dotknutých výrobcov, ako aj u [*dôverné*] a pána W.

29 Manuli Rubber Industries 4. mája 2007, Parker ITR 17. júla 2007 a Bridgestone 7. decembra 2007 zaslali Komisii žiadosť o zhovievavosť.

30 Komisia 28. apríla 2008 prijala oznámenie o výhradách, ktoré doručila rôznym dotknutým spoločnostiam medzi 29. aprílom a 1. májom 2008.

31 Všetky dotknuté spoločnosti odpovedali na oznámenie o výhradách v stanovených lehotách a požiadali, s výnimkou [*dôverné*]/DOM, ContiTech AG a Continental AG, o ústne vypočutie, ktoré sa konalo 23. júla 2008.

Napadnuté rozhodnutie

32 Dňa 28. januára 2009 Komisia prijala rozhodnutie K(2009) 428 v konečnom znení v konaní podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.406 – Morské palivové hadice) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie"). Z napadnutého rozhodnutia v podstate vyplýva, že:

— je adresované jedenástim spoločnostiam, vrátane žalobkýň,

— spoločnosti v ňom uvedené sa za okolností, ktoré sa v jednotlivých prípadoch odlišovali, zúčastnili na jedinom a komplexnom porušení, ktorého predmetom bolo prideľovanie zákaziek vo verejných súťažiach, určenie cien, určovanie kvót, stanovovanie podmienok predaja, geografické rozdelenie trhov a výmena citlivých informácií týkajúcich sa cien, objemov predaja a verejných zákaziek,

— kartel sa začal najneskôr 1. apríla 1986 (hoci je pravdepodobné, že trval od začiatku 70. rokov) a skončil 2. mája 2007,

— od 13. mája 1997 do 11. júna 1999 boli činnosti kartelu obmedzené a medzi jeho členmi došlo k nezhodám; podľa Komisie to však neviedlo k skutočnému prerušeniu porušenia; organizovaná štruktúra kartelu bola totiž rovnakým spôsobom a s tými istými účastníkmi, (s výnimkou Manuli, ktorá opätovne plne vstúpila do kartelu až o rok neskôr), úplne obnovená v júni 1999; treba preto dospieť k záveru, že výrobcovia sa dopustili jediného a pokračujúceho porušenia, ktoré trvalo od 1. apríla 1986 do 2. mája 2007 alebo prinajmenšom, ak by sa napriek všetkému dospelo k záveru, že došlo k prerušeniu jediného a opakujúceho sa porušenia, na obdobie od 13. mája 1997 do 11. júna 1999 sa v každom prípade neprihliada pri výpočte pokuty, a to vzhľadom na obmedzený počet dôkazov o porušení v tomto období,

— zodpovednosť žalobkýň sa konštatovala za tieto obdobia:

  — Parker ITR: od 1. apríla 1986 do 2. mája 2007,

  — Parker-Hannifin: od 31. januára 2002 do 2. mája 2007,

— podľa kritérií stanovených v usmerneniach k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2, ďalej len „usmernenia"), základná výška pokuty, ktorá sa mala uložiť každej zo spoločností sa určila takto:

  — Komisia vychádzala z priemeru celosvetového ročného predaja každej zo spoločností v období rokov 2004 až 2006, s výnimkou spoločnosti Yokohama Rubber, v prípade ktorej zohľadnila obdobie rokov 2003 až 2005; Komisia v tejto súvislosti zohľadnila predaj fakturovaný kupujúcim usadeným v EHP,

  — určila relevantný predaj každej z nich na základe ich celosvetového trhového podielu na agregovanom objeme predajov v rámci EHP v súlade s bodom 18 usmernení,

  — zohľadnila 25 % uvedenej hodnoty (namiesto maximálnych 30 % stanovených v usmerneniach) s ohľadom na závažnosť porušenia,

  — vynásobila takto dosiahnutú hodnotu počtom rokov účasti každej spoločnosti na porušení,

  — napokon v súlade s bodom 25 usmernení zohľadnila dodatočnú sumu rovnajúcu sa 25 % relevantného predaja na účely odstrašenia,

  — Komisia ďalej zohľadnila voči Parker ITR a jednej ďalšej spoločnosti priťažujúce okolnosti a zamietla všetky poľahčujúce okolnosti v prípade ostatných členov kartelu,

— napokon, na základe oznámenia o spolupráci Komisia znížila pokutu týmto dvom spoločnostiam a zamietla žiadosti o zníženie, ktoré podali Parker ITR a ešte jedna ďalšia spoločnosť.

33 Pokiaľ ide o Parker ITR, Komisia dospela k záveru, že hodnota predajov bola vo výške [*dôverné*] eur na základe podielu na svetovom trhu [*dôverné*] %, že Parker ITR sa zúčastňovala na karteli 19 rokov a 5 dní, z čoho vyplýva koeficient 19, a Parker-Hannifin sa na ňom zúčastňovala 5 rokov 3 mesiace a 3 dni, z čoho vyplýva koeficient 5,5, pričom po uplatnení jednotlivých faktorov spresnených v predchádzajúcom bode, stanovila základnú výšku pokuty na 19 700 000 eur pre Parker ITR a 6 400 000 eur pre Parker-Hannifin.

34 Vzhľadom na priťažujúce okolnosti uplatnené proti spoločnosti Parker ITR a Parker-Hannifin, bola pokuta následne zvýšená na 25 610 000 eur pre Parker ITR, na ktorej zaplatenie je Parker-Hannifin solidárne zodpovedná do výšky 8 320 000 eur.

Konanie a návrhy účastníkov konania

35 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 9. apríla 2009 podali žalobkyne prejednávanú žalobu.

36 Vzhľadom na prekážku na strane jedného člena komory určil predseda Všeobecného súdu podľa článku 32 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu ďalšieho sudcu na doplnenie komory.

37 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (prvá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 64 rokovacieho poriadku vyzval účastníkov konania, aby predložili niektoré dokumenty a písomne im položil otázky. Účastníci konania tejto žiadosti vyhoveli.

38 Listom z 12. marca 2012 žalobkyne podali návrh na prijatie opatrení na zabezpečenie priebehu konania smerujúci k predloženiu nových dokumentov.

39 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 27. apríla 2012.

40 Žalobkyne pri tejto príležitosti vzali svoj návrh na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania späť.

41 Žalobkyne navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom označuje Parker ITR zodpovednú za porušenie od 1. apríla 1986 do 9. júna 2006 a Parker-Hannifin zodpovednú za porušenie od 31. januára 2002 do 9. júna 2006,

— podstatne znížil pokutu uloženú žalobkyniam,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

42 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyne na náhradu trov konania.

Právny stav

O návrhoch na zrušenie

43 Žalobkyne uviedli na podporu žaloby deväť žalobných dôvodov.

44 V rámci prvého žalobného dôvodu žalobkyne tvrdia, že Komisia nesprávnym pripísaním zodpovednosti za porušenie spoločnosti Parker ITR za obdobie pred 1. januárom 2002 porušila zásadu osobnej zodpovednosti, dopustila sa zneužitia konania, ako aj porušila zásady zákazu diskriminácie a povinnosti odôvodnenia.

45 Druhý žalobný dôvod je založený na nesprávnom pripísaní zodpovednosti žalobkyniam za porušenie vyplývajúce z protiprávneho konania pána P., ktorý mal v spoločnosti na starosti úsek činnosti v oblasti morských hadíc.

46 V treťom žalobnom dôvode žalobkyne tvrdia, že Parker-Hannifin bola nesprávne považovaná za solidárne zodpovednú so spoločnosťou Parker ITR za porušenie.

47 Štvrtý žalobný dôvod sa zakladá na tom, že uloženie pokuty Parker ITR za obdobie pred 11. júnom 1999 porušuje článok 25 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205), ako aj zásadu zákazu diskriminácie a nie je odôvodnené.

48 V rámci piateho žalobného dôvodu žalobkyne tvrdia, že došlo k chybe, keď bola pokuta zvýšená s odôvodnením, že Parker ITR mala úlohu vodcu.

49 Šiesty žalobný dôvod je založený na porušení zásady individuálnej zodpovednosti a povinnosti odôvodnenia, čo sa týka zvýšenia pokuty uloženej Parker-Hannifin z dôvodu, že Parker ITR bola považovaná za vodcu.

50 Žalobkyne svojím siedmym žalobným dôvodom tvrdia, že došlo k porušeniu zásady ochrany legitímnej dôvery, pretože na účely stanovenia výšky pokuty bol použitý nesprávny spôsob výpočtu hodnoty predaja.

51 Ôsmy žalobný dôvod je založený na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, zásady osobnej zodpovednosti a povinnosti odôvodnenia pri výpočte hraničnej hodnoty 10 % obratu.

52 Napokon deviaty žalobný dôvod sa zakladá na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery a povinnosti odôvodnenia z dôvodu odmietnutia Komisie uplatniť zníženie pokuty vzhľadom na spoluprácu.

53 Je potrebné preskúmať postupne prvý, štvrtý, piaty, šiesty, druhý, tretí, siedmy, ôsmy a deviaty žalobný dôvod.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom pripísaní zodpovednosti za porušenie spoločnosti Parker ITR za obdobie pred 1. januárom 2002

Napadnuté rozhodnutie

54 Z odôvodnení 327 až 329 a 366 až 373 napadnutého rozhodnutia v podstate vyplýva, že Komisia sa domnievala, že podľa zásady hospodárskej kontinuity bolo potrebné považovať Parker ITR, predtým ITR Rubber, za zodpovednú za celé porušenie od roku 1986 v dôsledku vnútornej reštrukturalizácie v skupine Saiag a prevodu úseku činnosti v oblasti kaučukových hadíc z ITR na ITR Rubber, ako aj

neskoršiemu predaju tejto dcérskej spoločnosti Parker-Hannifin, a odmietnuť argumentáciu, ktorú v správnom konaní uplatňovala spoločnosť Parker-Hannifin, týkajúcu sa zásady osobnej zodpovednosti.

55 Komisia tiež spresnila, že nie je relevantné, že v inej veci týkajúcej sa tiež vnútornej reorganizácie v rámci skupiny svoje rozhodnutie možno založila iným spôsobom na judikatúre, a nebráni jej ani v tom, aby v prejednávanom prípade vzala do úvahy viacero odlišných skutočností a dospela k inému rozhodnutiu.

Tvrdenia účastníkov konania

56 Prvý žalobný dôvod predložený žalobkyňami sa skladá z troch častí.

57 Žalobkyne na podporu prvej časti svojho žalobného dôvodu v podstate tvrdia, že Parker ITR nemožno považovať zodpovednú za obdobie pred 1. januárom 2002, pretože podľa nich z judikatúry vyplýva, že právnická osoba, ktorá riadila podnik v momente, keď došlo k porušeniu, má zodpovedať za toto porušenie, a to aj napriek tomu, že v čase prijatia rozhodnutia, ktorým sa toto porušenie konštatuje, sa podnik, ktorý sa dopustil porušenia, nachádzal už v správe inej osoby. Spoločnosť Parker ITR pritom nadobudla vlastníctvo obchodného majetku, ktorý sa podieľal na porušení, až 31. januára 2002.

58 Podľa žalobkýň sa Komisia dopustila omylu, keď považovala prevod obchodného majetku spoločnosti ITR na spoločnosť ITR Rubber za určitú formu vnútornej reštrukturalizácie spoločnosti, ktorá odôvodňuje uplatnenie teórie hospodárskeho nástupníctva, a teda výnimku zo zásady osobnej zodpovednosti.

59 Žalobkyne tvrdia, že nedávna judikatúra potvrdzuje, že v prípade prevodu obchodného majetku v rámci jednej skupiny sa teória hospodárskeho nástupníctva môže uplatniť, len ak štrukturálne väzby medzi postupníkom a nadobúdateľom existujú ešte v čase prijatia Komisiou rozhodnutia konštatujúceho porušenie.

60 Podľa žalobkýň však ITR Rubber od svojho založenia 27. júna 2001 až do 1. januára 2002 nevykonávala nijakú hospodársku činnosť. Išlo len o nástroj založený výhradne na účely prevodu úseku činnosti s kaučukom na Parker-Hannifin. Podľa žalobkýň tento cieľ zjavne vyplýva z bodu 7.1.2 zmluvy podpísanej medzi spoločnosťou ITR a Parker-Hannifin.

61 Druhá časť prvého odvolacieho žalobného dôvodu sa zakladá na zneužití konania.

62 Žalobkyne v podstate tvrdia, že Komisia považovala spoločnosť Parker ITR zodpovednú za obdobie pred 1. januárom 2002 len s cieľom obísť článok 25 nariadenia č. 1/2003 stanovujúci premlčacie lehoty, pretože uplatnením tohto článku by nebolo možné sankcionovať spoločnosti ITR a Pirelli, pričom však takéto konanie predstavuje zneužitie procesu.

63 Tretia časť prvého žalobného dôvodu sa zakladá na porušení zásady zákazu diskriminácie a povinnosti odôvodnenia.

64 Žalobkyne na podporu svojej argumentácie v podstate tvrdia, že v oznámení o výhradách Komisia použila teóriu hospodárskej kontinuity rovnako vo vzťahu k nim, ako aj vo vzťahu k spoločnosti Dunlop Oil & Marine Ltd, pričom sa nachádzali vo veľmi podobných situáciách. V napadnutom rozhodnutí však od teórie hospodárskej kontinuity upustila len s ohľadom na spoločnosti Dunlop Oil & Marine Ltd, ale nie už vo vzťahu k žalobkyniam, a to bez predloženia akéhokoľvek vysvetlenia, hoci v oboch prípadoch kupujúci získal obchodný majetok od predávajúceho, t. j. činnosti súvisiace s morskými palivovými hadicami.

65 Žalobkyne okrem toho tvrdia, že ich považovaním za zodpovedné aj v období pred 1. januárom 2002 sa Komisia po prvé bez logického vysvetlenia odchýlila od svojej predchádzajúcej praxe, po druhé neodpovedala na argumenty, ktoré žalobkyne predložili v odpovedi na oznámenie o výhradách, a po tretie nevysvetlila rozdielne zaobchádzanie s nimi v porovnaní so spoločnosťou Dunlop Oil & Marine Ltd.

66 Komisia túto argumentáciu popiera.

67 Po prvé Komisia v podstate tvrdí, že v tomto prípade neexistoval dôvod pre uplatnenie zásady individuálnej zodpovednosti, pretože existovalo hospodárske nástupníctvo v rámci tej istej skupiny (odôvodnenia 370 až 373 napadnutého rozhodnutia). Podľa Komisie judikatúra rozlišuje medzi dôsledkami prevodu obchodného majetku a dôsledkami prevodu právnych subjektov, keď stanovuje, že ak sa prevádza len obchodný majetok, ktorý je zapojený do porušenia, zodpovednosť sleduje tento majetok len vo výnimočnom prípade, a to keď právnická osoba, ktorá tento obchodný majetok vlastnila, právne zanikla alebo skončila akúkoľvek hospodársku činnosť. Naopak, v prípade predaja právneho subjektu zodpovedného za protiprávne správanie, zostane za predchádzajúce porušenia zodpovedný tento subjekt (rozsudok Súdneho dvora zo 16. novembra 2000, Cascades/Komisia, C-279/98 P, Zb. s. I-9693).

68 Podľa názoru Komisie z judikatúry tiež vyplýva (rozsudok Súdneho dvora z 11. decembra 2007, ETI a i., C-280/06, Zb. s. I-10893), že hospodárske nástupníctvo závisí od okolností prevládajúcich v čase prevodu obchodného majetku a že na hospodárske nástupníctvo nemá vplyv ani to, keď sa dcérska spoločnosť následne predá novému podniku. Dôsledky zodpovednosti v prípade následného predaja dcérskej spoločnosti sa zase riadia judikatúrou zaoberajúcou sa zrušením spoločnosti. Podľa nej zánik spoločnosti zodpovednej za porušenie nemá za dôsledok, že zanikne aj zodpovednosť jednotlivých právnych subjektov, ktoré predtým tvorili hospodársku jednotku. Naopak, tieto právne subjekty možno stále považovať za solidárne zodpovedné, hoci sú niektoré z nich v čase prijatia rozhodnutia konštatujúceho porušenie súčasťou novej skupiny.

69 V tomto prípade je podľa Komisie relevantný len prevod obchodného majetku zo spoločnosti ITR na spoločnosť ITR Rubber, teda medzi spoločnosťami, medzi ktorými z hľadiska kritéria hospodárskej kontinuity existovali, ako sa v každom prípade preukázalo, štrukturálne a hospodárske väzby, pretože obe patrili do skupiny Saiag, takže úplná a celková zodpovednosť spoločnosti ITR bola prenesená na jej dcérsku spoločnosť ITR Rubber, a to vrátane obdobia pred jej založením.

70 Navyše táto zodpovednosť bola spojená s právnickou osobou, ktorou bola spoločnosť ITR Rubber, a keď sa táto právnická osoba stala po svojom prevode na Parker-Hannifin spoločnosťou Parker ITR, zostala aj naďalej zodpovedná za porušenia jej pôvodnej materskej spoločnosti ITR Rubber v minulosti, a to v súlade s judikatúrou, podľa ktorej právny subjekt môže byť zodpovedný za porušenie, ktorého sa dopustil podnik ku ktorému patrí.

71 Komisia spresnila, že pokiaľ ide o predaj spoločnosti ITR Rubber spoločnosti Parker-Hannifin, nemohlo ísť o predaj obchodného majetku nespojenému podniku, pretože predaj sa netýkal len obchodného majetku, ale aj existujúceho právneho subjektu, ktorý zo sebou preniesol aj zodpovednosť.

72 Predaj sporného obchodného majetku v rámci skupiny Saiag zo spoločnosti ITR na spoločnosť ITR Rubber a následný predaj tejto poslednej uvedenej spoločnosti novej skupine, a to skupine Parker-Hannifin, by sa teda mali považovať za samostatné skutočnosti, pretože predaj ITR Rubber nič nezmení tom, že predtým došlo k hospodárskemu nástupníctvu.

73 Navyše Komisia tvrdí, že jediný vhodný moment na posúdenie skutkového stavu a určenie toho, či k prevodu obchodného majetku došlo v rámci skupiny alebo medzi nezávislými podnikmi, je práve moment tohto prevodu. Dátum prijatia rozhodnutia konštatujúceho porušenie dokazuje len to, či spoločnosť zodpovedná za porušenie už odvtedy zanikla.

74 Komisia sa tiež domnieva, že dĺžka obdobia, počas ktorého sa zachovajú štrukturálne väzby po hospodárskom nástupníctve, nie je relevantná na účely konštatovania tohto nástupníctva; predaná dcérska spoločnosť môže byť stále solidárne zodpovedná za porušenie spolu so zvyšnými subjektmi jej predchádzajúcej hospodárskej jednotky za obdobie porušenia až do predaja dcérskej spoločnosti.

75 Navyše Komisia nesúhlasí ani s výkladom, aký dali žalobkyne rozsudku Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2009, Hoechst/Komisia (T-161/05, Zb. s. II-3555), a v podstate tvrdí, že skutkové okolnosti nie sú porovnateľné so skutkovými okolnosťami v prejednávanej veci.

76 Komisia navyše uvádza, že ITR Rubber bola založená jej materskou spoločnosťou, ktorá v nej aj vlastnila 100 % podiel na základnom imaní, t. j. spoločnosťou ITR, a spoločnosťou stojacou na čele skupiny Saiag, až do jeho predaja spoločnosti Parker-Hannifin. Podľa Komisie skutočnosť, že po dobu šiestich mesiacov (od 27. júna 2001 do 1. januára 2002) vykonávala ITR Rubber len minimálnu hospodársku činnosť, potvrdzuje konštatovanie, že táto dcérska spoločnosť splnila hospodársku úlohu, ktorú jej materská spoločnosť stanovila, a že nemohla konať nezávisle, pretože v opačnom prípade by toto konštatovanie bolo spochybnené tým, čo sa mohlo stať v období od 1. januára 2002, t. j. momentu, keď prevod obchodného majetku ITR na ITR Rubber nadobudol účinnosť, do 31. januára 2002, keď boli prevedené všetky akcie spoločnosti ITR Rubber na Parker-Hannifin.

77 Komisia v tejto súvislosti spresňuje, že zmluvný zákaz, podľa ktorého ITR nemohla uplatňovať vplyv na ITR Rubber, nadobudol účinnosť po prevode obchodného majetku 1. januára 2002, čo znamená, že zmluva potvrdzujúca predaj nemohla byť prekážkou existencie jednej hospodárskej jednotky v čase prevodu.

78 Komisia napokon tvrdí, že prevody v rámci skupiny spoločností sa zvyčajne vykonávajú medzi viacerými právnymi subjektmi ovládanými jednou materskou spoločnosťou a v takých prípadoch je väčšinou práve táto materská spoločnosť považovaná za zodpovednú, ak uplatňovala rozhodujúci vplyv na jej dcérske spoločnosti. V dôsledku hospodárskeho nástupníctva v rámci skupiny teda Komisia údajne môže stíhať dcérsku spoločnosť, ktorá je hospodárskym nástupcom, hoci danú dcérsku spoločnosť už nekontroluje pôvodná materská spoločnosť. Táto možnosť je podľa nej užitočná pri uplatňovaní práva hospodárskej súťaže, ak pôvodná materská spoločnosť už neexistuje, alebo ak ju nemožno stíhať z iných dôvodov, akým je v tomto prípade okolnosť, že porušenie je s ohľadom na ITR a Saiag premlčané.

79 Po druhé sa Komisia domnieva, že podľa judikatúry disponuje mierou voľnej úvahy, ktorá jej umožňuje rozhodnúť, komu adresuje svoje rozhodnutie konštatujúceho porušenie tak v prípade hospodárskeho nástupníctva, ako aj všeobecnejšie, keď ide o materské a dcérske spoločnosti; a mohla preto rozhodnúť, že napadnuté rozhodnutie adresuje len hospodárskemu nástupcovi, t. j. spoločnosti Parker ITR, a nie predchodcovi, ktorý stále existuje, t. j. ITR a/alebo Saiag.

80 V odpovedi na druhú časť prvého žalobného dôvodu Komisia spochybňuje tvrdenia žalobkýň, podľa ktorých sa údajne dopustila zneužitia konania. Spresňuje, že hoci jedným z dôvodov adresovania rozhodnutia aj spoločnosti Parker ITR bol, že akákoľvek sankcia uložená spoločnosti ITR alebo Saiag by bola premlčaná, je tento prístup odôvodnený, pretože podľa nej ten istý obchodný majetok, ba dokonca ten istý podnik, pokračoval v porušení.

81 Pokiaľ ide o tretiu časť prvého žalobného dôvodu, Komisia predovšetkým v podstate tvrdí, že oznámenie o výhradách sa pokiaľ ide o Dunlop Oil & Marine Ltd. zakladalo a nepresných skutočnostiach. Podľa nej Dunlop Oil & Marine Ltd. bola totiž založená novou vlastníčkou obchodného majetku zapojeného do porušenia, t. j. Unipoly Ltd, a nebola založená predávajúcou spoločnosťou [*dôverné*] tohto obchodného majetku, čo odlišuje situáciu tejto spoločnosti, od situácie žalobkýň, v ktorej v skutočnosti došlo k predaju právneho subjektu a nie iba predaju obchodného majetku.

82 Pokiaľ ide o výhradu založenú na porušení povinnosti odôvodnenia, Komisia v podstate tvrdí, že táto výhrada je len jednoduchým preformulovaním iných výhrad uvedených na podporu tohto žalobného dôvodu.

Posúdenie Všeobecným súdom

83 Treba pripomenúť, že právo Únie v oblasti hospodárskej súťaže sa týka činností podnikov (rozsudok Súdneho dvora zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 59).

84 Pod pojmom podnik v kontexte práva hospodárskej súťaže sa musí rozumieť hospodárska jednotka – t. j. jednotná organizácia osobných, hmotných a nehmotných prvkov, ktoré dlhodobo sledujú konkrétny hospodársky cieľ –, aj keď z právneho hľadiska je táto hospodárska jednotka zložená z viacerých fyzických alebo právnických osôb (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 12. júla 1984, Hydrotherm, 170/83, Zb. s. 2999, bod 11; Súdu prvého stupňa z 11. decembra 2003, Minoan Lines/Komisia, T-66/99, Zb. s. II-5515, bod 122, a z 15. septembra 2005, DaimlerChrysler/Komisia, T-325/01, Zb. s. II-3319, bod 85).

85 Okrem toho podľa zásady osobnej zodpovednosti je každý zodpovedný len za vlastné konanie. Navyše zo zásady osobnosti trestov vyplýva, že trest nemôže znášať iná osoba než páchateľ. Tieto zásady predstavujúce základné záruky vychádzajúce z trestného práva teda bránia vzniku zodpovednosti fyzickej alebo právnickej osoby, ktorá sa nedopustila porušenia (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Cosmas k rozsudku Súdneho dvora z 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Zb. s. I-4130, bod 74; generálny advokát Colomer k rozsudku Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 83 vyššie, Zb. s. I-133, body 63 a 64, a generálny advokát Bot k rozsudkom Súdneho dvora z 29. marca 2011, ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i., C-201/09 P a C-216/09 P, Zb. s. I-2239, bod 181, a ThyssenKrupp Nirosta/Komisia, C-352/09 P, Zb. s. I-2359, bod 162).

86 V súlade s ustálenou judikatúrou sa tieto zásady uplatňujú na právo Únie v oblasti hospodárskej súťaže. Súdny dvor totiž už rozhodol, že zodpovednosť za porušenie má osobnú povahu nielen z dôvodu povahy porušenia, o ktoré ide, ale aj z dôvodu povahy a prísnosti sankcií, ktoré sa na naň vzťahujú (rozsudky Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 85 vyššie, bod 78, a z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, C-97/08 P, Zb. s. I-8237, bod 77).

87 Za porušenie teda v zásade zodpovedá fyzická alebo právnická osoba, ktorá riadila dotknutý podnik v čase, keď došlo k porušeniu, aj keď ku dňu prijatia rozhodnutia konštatujúceho porušenie už nezodpovedala za prevádzku podniku (pozri rozsudok ThyssenKrupp Nirosta/Komisia, už citovaný v bode 85 vyššie, bod 143 a tam citovanú judikatúru).

88 Z judikatúry Súdneho dvora teda vyplýva, že zodpovednosť za protiprávne správanie podniku – alebo subjektov, z ktorých sa skladá – nesie fyzická alebo právnická osoba, ktorá riadila dotknutý podnik v čase spáchania porušenia, hoci hmotné a personálne zložky, ktoré prispeli k dopusteniu sa porušenia, prevzala po období, v ktorom došlo k porušeniu, tretia osoba (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 16. novembra 2000, SCA Holding/Komisia, C-297/98 P, Zb. s. I-10101, body 25 a 27).

89 Fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá sa nedopustila porušenia, však za porušenie možno sankcionovať, ak fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa porušenia dopustila, prestala právne alebo hospodársky existovať (pozri v tomto zmysle rozsudky ETI a i., už citovaný v bode 68 vyššie, bod 40, a ThyssenKrupp Nirosta/Komisia, už citovaný v bode 85 vyššie, bod 144), aby sa zamedzilo podnikom

vyhýbať sa sankciám jednoduchou zmenou svojej totožnosti v dôsledku reštrukturalizácií, prevodov alebo iných právnych či organizačných zmien (pozri v tomto zmysle rozsudok ETI a i., už citovaný v bode 68 vyššie, bod 41 a tam citovanú judikatúru). Ide o kritérium hospodárskej kontinuity.

90 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že zmena právnej formy a mena podniku nemá za následok vznik nového podniku zbaveného zodpovednosti za protisúťažné správanie jeho predchodcu, keď sú z hospodárskeho hľadiska oba podniky totožné (rozsudky Súdneho dvora z 28. marca 1984, Compagnie royale asturienne des mines a Rheinzink/Komisia, 29/83 a 30/83, Zb. s. 1679; Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 83 vyššie, body 356 až 359, a ETI a i., už citovaný v bode 68 vyššie, bod 42).

91 Navyše skutočnosť, že právnická osoba neprestala existovať ako právny subjekt, podľa práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže nevylučuje, že môže dôjsť k prenosu časti činností tejto právnickej osoby na inú, ktorá sa stáva zodpovednou za konanie, ktorého sa dopustila prvá osoba (rozsudky Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 83 vyššie, body 356 až 359, a ETI a i., už citovaný v bode 68 vyššie, bod 48; rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2006, Jungbunzlauer/Komisia, T-43/02, Zb. s. II-3435, bod 132).

92 Takéto uplatnenie sankcie je totiž prípustné v prípade, ak tieto právnické osoby boli pod kontrolou tej istej osoby a vzhľadom na tesné väzby, ktoré ich spájajú z hospodárskeho a organizačného hľadiska, uplatňovali v podstate rovnaké obchodné praktiky (rozsudky Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 85 vyššie, body 356 až 359, a ETI a i., už citovaný v bode 68 vyššie, bod 49).

93 Naopak Súdny dvor už rozhodol, že v prípade dvoch existujúcich a funkčných podnikov, z ktorých jeden previedol určitú časť svojich činností na druhý, ktorý s ním nemal nijaké štrukturálne väzby, môže ísť o hospodársku kontinuitu len vtedy, ak právnická osoba zodpovedná za prevádzkovanie podniku prestala po porušení právne existovať (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 85 vyššie, bod 145, a Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 83 vyššie, bod 359).

94 Kritérium hospodárskej kontinuity teda za výnimočných, judikatúrou presne vymedzených okolností umožňuje zabezpečiť účinnosť zásady osobnej zodpovednosti pôvodcu porušenia a sankcionovať právnickú osobu, aj keď ide o inú osobu než tú, ktorá sa tohto porušenia dopustila, ale s ktorou má štrukturálne väzby.

95 Podľa kritéria hospodárskej kontinuity Komisia teda môže sankcionovať inú právnickú osobu než tú, ktorá sa porušenia dopustila, bez ohľadu na akúkoľvek právnu konštrukciu, ktorá má za cieľ umelo vytvoriť v rámci v toho istého podniku prekážky sankcionovania porušení práva hospodárskej súťaže, ktorých sa dopustila jedna alebo viaceré právnické osoby, ktoré ho tvoria.

96 Pojem hospodárska kontinuita však nemá za cieľ umožniť považovať za zodpovedný za porušenie iný podnik než ten, ktorý sa dopustil uvedeného porušenia, prípadne prostredníctvom právnických osôb, ktoré ho tvoria (pozri v tomto zmysle rozsudok ThyssenKrupp Nirosta/Komisia, už citovaný v bode 85 vyššie, bod 145), ak tieto dva podniky samy nemajú štrukturálne väzby, ktoré ich hospodársky a organizačne spájajú (pozri v tomto zmysle rozsudky Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 83 vyššie, bod 359, a ETI a i., už citovaný v bode 68 vyššie, bod 49), alebo ak právnická osoba, ktorá sa dopustila porušenia, bola prevedená na tretiu osobu za zneužívajúcich podmienok, teda za podmienok, ktoré nie sú trhovými, s úmyslom vyhnúť sa sankciám vyplývajúcim z kartelového práva (návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott k rozsudku ETI a i., už citovaný v bode 68 vyššie, Zb. s. I-10896, body 82 a 83).

97 Naopak, ak podnik, ktorý za trhových podmienok previedol právnickú osobu, ktorá sa dopustila porušenia, na tretiu osobu, s ktorou nemá žiadne štrukturálne väzby, tento podnik možno podľa zásady osobnej zodpovednosti sankcionovať za porušenie v období pred jej prevodom – prípadne s ohľadom na pravidlá týkajúce sa premlčania – a to aj keby daný podnik už nepôsobil v hospodárskom odvetví, v ktorom došlo k porušeniu.

98 Inými slovami, cieľom kritéria hospodárskej kontinuity v prípade, ak právne predpisy, ako sú tie, ktorými sa upravuje premlčanie, bránia tomu, aby bol podnik sankcionovaný za porušenie práva hospodárskej súťaže, alebo ak zanikol podnik, ktorý previedol právnickú osobu, ktorá sa porušenia dopustila, na nezávislú tretiu osobu, nie je umožniť, aby sa hľadala a so spätnou účinnosťou dosiahla zodpovednosť iného podniku za činy, ktorých sa dopustil predchádzajúci podnik, pokiaľ tieto dva podniky nemajú štrukturálne väzby, ktoré ich hospodársky a organizačne spájajú (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Colomer k rozsudku Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 83 vyššie, bod 72), alebo pokiaľ k prevodu právnickej osoby, ktorá sa dopustila porušenia, nedošlo za zneužívajúcich podmienok (pozri bod 96 vyššie).

99 V tejto súvislosti nie je podstatné, či ide o prevod majetku alebo prevod právnickej osoby na túto tretiu osobu, a tvrdenie, ktoré v tomto ohľade Komisia predložila, treba zamietnuť.

100 Už bolo totiž rozhodnuté, že zásada osobnej zodpovednosti nemôže byť spochybnená zásadou hospodárskej kontinuity v prípade, keď podnik previedol časť svojej činnosti zapojenej do kartelu na nezávislú tretiu osobu prostredníctvom prevodu dcérskej spoločnosti, ktorú na účely tohto prevodu založil, a neexistujú štrukturálne väzby medzi pôvodným a novým prevádzkovateľom, pričom v dôsledku toho je dôvodné, aby bol postupujúci podnik sankcionovaný za obdobie porušenia pred týmto prevodom, a nadobúdajúci podnik za obdobie po tomto prevode (pozri v tomto zmysle rozsudok Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 75 vyššie, body 28 a 61).

101 Z toho tiež vyplýva, že na základe zásady osobnej zodpovednosti možno prevádzanú právnickú osobu sankcionovať odo dňa jej vytvorenia za obdobie porušenia, počas ktorého sa sama zúčastnila na porušení (pozri v tomto zmysle rozsudok Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 75 vyššie, body 28, 61, 66 a 67), pretože od tejto chvíle ju možno považovať za osobne zodpovednú za dané porušenie (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 24. septembra 2009, Erste Group Bank a i./Komisia, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P, Zb. s. I-8681, body 81 a 82).

102 Treba dodať, že ak nedôjde ku konštatovaniu porušenia, ktorého sa prevádzajúci podnik dopustil, a prípadne k jeho potrestaniu, môže to ohroziť účinnosť sankcie v prípade neskoršej recidívy.

103 V tomto prípade, treba najprv pripomenúť nasledujúce skutočnosti.

104 Na jednej strane bol úsek činnosti v oblasti morských palivových hadíc určených na ropu a plyn, ktorý teraz patrí spoločnosti Parker ITR, založený v roku 1966 spoločnosťou Pirelli Treg, pričom tento úsek činnosti bol prevzatý v decembri 1990 spoločnosťou ITR, ktorej vlastníkom sa v roku 1993 stala spoločnosť Saiag.

105 Na druhej strane si spoločnosť Saiag po začatí rokovaní so spoločnosťou Parker-Hannifin o možnom predaji jej činností v oblasti morských palivových hadíc vytvorila 27. júna 2001 dcérsku spoločnosť ITR Rubber, na ktorú previedla 19. decembra 2001 úsek činnosti v oblasti kaučukových hadíc, vrátane úseku činnosti v oblasti morských palivových hadíc.

106 Prevod úseku činnosti v oblasti kaučukových hadíc na ITR Rubber nadobudol účinnosť 1. januára 2002 a 31. januára 2002 bola ITR Rubber prevedená na Parker-Hannifin, ktorá ju o niekoľko mesiacov neskôr premenovala na Parker ITR.

107 Navyše z odôvodnenia 370 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že od decembra 1990 do 27. júna 2001, keď Saiag založila ITR Rubber, sa na karteli zúčastnila práve ITR, ktorá sa teda sa dopustila porušenia sankcionovaného týmto rozhodnutím.

108 Rovnako je nesporné, že ITR pokračovala vo výkone činnosti v oblasti kaučukových hadíc prevzatej od Saiag, a najmä činnosti v oblasti morských palivových hadíc, až do prevodu obchodného majetku 19. decembra 2001 na ITR Rubber, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2002.

109 Je tiež nesporné, že porušenie trvalo od 27. júna do 31. decembra 2001.

110 Z toho vyplýva, že aj ITR sa od 27. júna 2001 do 31. decembra 2001 dopustila porušenia.

111 Podľa zásady osobnej zodpovednosti teda mali byť Saiag a ITR potrestané za dopustenie sa porušenia – a to minimálne – za obdobie od decembra 1990 do 31. decembra 2001.

112 Je tiež nesporné, že Komisia nesankcionovala ITR a Saiag, pretože sa domnievala, ako v tejto súvislosti spresnila v priebehu konania, že porušenie bolo s ohľadom na tieto spoločnosti premlčané.

113 Komisia navyše na pojednávaní spresnila, že práve z tohto dôvodu rozhodla, že pre sankcionovanie porušenia, ktorého sa ITR dopustila od decembra 1990 do decembra 2001 a ešte pred tým Pirelli Treg od apríla 1986 do decembra 1990, treba zodpovednosť za celé porušenie pripísať z časového hľadiska spoločnosti Parker ITR, predtým ITR Rubber. Uviedla totiž, že v takom prípade možno použiť kritérium hospodárskej kontinuity aby sa zabezpečila účinnosť sankcií v práve hospodárskej súťaže.

114 Treba preto preskúmať, či boli – ako tvrdí Komisia – podmienky na uplatnenie kritéria hospodárskej kontinuity v prejednávanom prípade splnené.

115 Treba konštatovať, že od 27. júna 2001 do 31. januára 2002 bola ITR Rubber dcérskou spoločnosťou, v ktorej 100% podiel vlastnila ITR, a jednak že prevod úseku činnosti v oblasti kaučukových hadíc na ITR Rubber nadobudol účinok až 1. januára 2002, pričom nič v spise Komisie nepreukazuje, že by ITR Rubber vykazovala pred týmto momentom akúkoľvek činnosť, a najmä nie činnosť súvisiacu s morskými palivovými hadicami. Keďže ITR previedla všetky akcie ITR Rubber na Parker-Hannifin zmluvou uzavretou 5. decembra 2001 a tento prevod vykonala odovzdaním všetkých akcií nadobúdateľovi 31. januára 2002, je nesporné, že prevod úseku činnosti v oblasti kaučukových hadíc ITR na dcérsku spoločnosť, bol zjavne súčasťou snahy o predaj akcií dcérskej spoločnosti tretiemu podniku (pozri, v tomto zmysle, Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 75 vyššie, bod 60).

116 Za týchto okolností prináležalo právnickej osobe, ktorá riadila dotknutý podnik v čase, keď došlo k porušeniu, t. j. ITR a jej materskej spoločnosti Saiag niesť zodpovednosť za toto porušenie, hoci v momente prijatia rozhodnutia konštatujúceho porušenie zodpovedal za výkon činnosti v oblasti morských palivových hadíc už iný podnik, v tomto prípade spoločnosť Parker-Hannifin. Zásada osobnej zodpovednosti nemôže byť totiž spochybnená zásadou hospodárskej kontinuity, keď – ako v tomto prípade – podnik zapojený do kartelu, t. j. Saiag a jeho dcérska spoločnosť ITR, previedol časť svojej činnosti na nezávislú tretiu osobu a neexistujú štrukturálne väzby medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom, t. j. v tomto prípade medzi spoločnosťami Saiag alebo ITR a Parker-Hannifin.

117 Treba navyše poznamenať, že Komisia uznala, že nemá žiadny dôkaz naznačujúci, že by k predaju došlo za zneužívajúcich podmienok, ktoré mali Saiag a ITR umožniť zbaviť sa svojej zodpovednosti, a treba uviesť, že v napadnutom rozhodnutí to ani netvrdila.

118 Komisia teda mala konštatovať, že Saiag a ITR boli zodpovedné za porušenie až do 1. januára 2002, a prípadne dospieť k záveru, že toto porušenie bolo premlčané, ako jej to umožňuje konštatovať ustálená judikatúra (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. októbra 2005,

Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals/Komisia, T-22/02 a T-23/02, Zb. s. II-4065, body 60 a 61, a z 12. októbra 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisia, T-474/04, Zb. s. II-4225, bod 72).

119 Komisia však nemohla za uvedených okolností dospieť k záveru o zodpovednosti ITR Rubber za obdobie pred 1. januárom 2002, t. j. predtým, ako jej bol odovzdaný obchodný majetok zapojený do kartelu.

120 To je navyše riešenie, ku ktorému na základe uplatnenia zásady osobnej zodpovednosti dospela aj sama Komisia vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 75 vyššie, a s ktorým Všeobecný súd súhlasil.

121 Navyše, keďže treba zamietnuť predpoklad, z ktorého vychádzala Komisia, o uplatňovaní kritéria hospodárskej kontinuity len na prevod obchodného majetku z ITR na ITR Rubber (a nie na prevod dcérskej spoločnosti ITR Rubber na Parker-Hannifin), zodpovednosť Saiag a ITR sa nemohla podľa tohto kritéria previesť na ITR Rubber. Z toho vyplýva, že nemôže uspieť tvrdenie Komisie, podľa ktorého sa uplatnením kritéria hospodárskej kontinuity zodpovednosť spojená s dcérskou spoločnosťou, ktorá bola takto založená na účely jej neskoršieho predaja Parker-Hannifin, preniesla pri danom prevode na Parker-Hannifin.

122 Treba tiež zamietnuť argumentáciu Komisie, podľa ktorej v podstate v každom prípade disponuje určitou mierou voľnej úvahy na rozhodnutie o tom, kto je zodpovedný za porušenie, tak v prípade hospodárskej kontinuity, ako aj všeobecnejšie, keď ide o materské spoločnosti a ich dcérske spoločnosti, čo jej umožnilo sankcionovať ITR Rubber za celé obdobie porušenia, ktorého sa ITR a Saiag dopustili.

123 Po prvé z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že za určitých okolností možno materskej spoločnosti pripísať protiprávne správanie jej dcérskej spoločnosti z dôvodu kontroly, ktorú nad ňou materská spoločnosť vykonáva (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, KNP BT/Komisia, T-309/94, Zb. s. II-1007, body 41, 42, 45, 47 a 48, potvrdený rozsudkom Súdneho dvora zo 16. novembra 2000, KNP BT/Komisia, C-248/98 P, Zb. s. I-9641, bod 73).

124 Treba však konštatovať, že daná judikatúra sa v tomto prípade neuplatní, pretože tu sa Komisia snaží pripísať dcérskej spoločnosti ITR Rubber zodpovednosť, ktorú nesie jej materská spoločnosť Saiag za protiprávne správanie inej jej dcérskej spoločnosti, t. j. ITR.

125 Po druhé už bolo tiež rozhodnuté, že Komisia má možnosť voľby sankcionovať buď dcérsku spoločnosť, ktorá sa zúčastnila na porušení, alebo materskú spoločnosť, ktorá vykonávala nad ňou kontrolu počas tohto obdobia (rozsudok Erste Group Bank a i./Komisia, už citovaný v bode 101 vyššie, body 81 až 84, a rozsudok Súdu prvého stupňa rozhodol zo 14. decembra 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Zb. s. II-5169, bod 331) alebo obe tieto spoločnosti spoločne a nerozdielne (rozsudky Všeobecného súdu z 15. júna 2005, Tokai Carbon a i./Komisia, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, neuverejnený v Zbierke, body 52 až 82, a z 24. marca 2011, IBP a International Building Products France/Komisia, T-384/06, Zb. s. II-1177, bod 13).

126 Z tejto judikatúry však vyplýva, že hoci dcérsku spoločnosť možno sankcionovať namiesto materskej spoločnosti, možno tak spraviť len v rozsahu, v akom sa dcérska spoločnosť zúčastnila na porušení, a teda za obdobie, počas ktorého sa na ňom zúčastnila, čo vylučuje najmä možnosť, aby bola retroaktívne považovaná za zodpovednú za porušenie, ktorého sa dopustila materská spoločnosť pred založením danej dcérskej spoločnosti.

127 Pripísanie so spätnou účinnosťou zodpovednosti za porušenie inej právnickej osobe než tej, ktorá sa porušenia dopustila, je totiž možné len v rámci uplatnenia kritéria hospodárskej kontinuity, ktoré však bolo v prejednávanom prípade vylúčené (pozri body 114 až 119 vyššie).

128 Keďže prevod obchodného majetku zapojeného do kartelu zo spoločnosti ITR na spoločnosť ITR Rubber nadobudol účinnosť 1. januára 2002 a Komisia nepredložila nijaký dôkaz o zapojení sa ITR Rubber do porušenia v období pred 1. januárom 2002, treba teda dospieť k záveru, že ITR Rubber sa osobne dopustila porušenia od 1. januára 2002 do 31. januára 2002, t. j. do momentu, keď všetky akcie ITR Rubber nadobudla spoločnosť Parker-Hannifin.

129 Z toho tiež vyplýva, že bez ohľadu na výsledok preskúmania druhého a tretieho žalobného dôvodu, solidárna zodpovednosť Parker-Hannifin sa nemôže uplatniť na obdobie predchádzajúce 31. januáru 2002, t. j. do momentu, keď Parker-Hannifin (teraz Parker ITR) nadobudla všetky akcie ITR Rubber. Takže napadnuté rozhodnutie treba v rozsahu, v akom správne konštatuje solidárnu zodpovednosť Parker-Hannifin od 31. januára 2002, v tomto rozsahu a s ohľadom na túto výhradu potvrdiť.

130 Bez toho, aby bolo potrebné preskúmať druhú a tretiu časť prvého žalobného dôvodu, treba teda vyhovieť prvej jeho časti v rozsahu, v akom sa zodpovednosť Parker ITR nemôže vzťahovať na obdobie porušenia pred 1. januárom 2002.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na tom, že Parker ITR nemala byť uložená pokuta za obdobie pred 11. júnom 1999

Napadnuté rozhodnutie

131 V napadnutom rozhodnutí Komisia v bodoch 148 až 187 a 289 až 307 pripomína viacero skutočností, ktoré podľa nej umožňovali rozlíšiť v existencii kartelu tri obdobia: prvé obdobie „úplnej a kompletnej“ činnosti od roku 1986 do mája 1997, ďalej obdobie obmedzenej aktivity, ktoré podľa členov kartelu trvalo od mája 1997 do júna 1999 alebo do júna 2000, a napokon nové obdobie „úplnej a kompletnej“ činnosti, ktoré podľa členov kartelu trvalo od júna 1999 alebo od júna 2000 až do mája 2007. V podstate tvrdí, že keďže sa preukázala existencia kontaktov medzi určitými účastníkmi kartelu, pričom cieľom týchto kontaktov bolo najmä oživiť pôsobenie kartelu, treba dospieť k záveru, že porušenie je pokračujúce alebo aspoň opakované, ale pokuta za obdobie obmedzenej činnosti kartelu sa nemá uložiť.

Tvrdenia účastníkov konania

132 Žalobkyne vo svojom štvrtom žalobnom dôvode tvrdia, že uloženie pokuty spoločnosti Parker ITR za obdobie pred 11. júna 1999 porušuje jednak článok 25 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, pretože porušenie nemožno považovať za pokračujúce alebo opakované porušenie, a jednak zásadu zákazu diskriminácie. Domnievajú sa, že Komisia porušila aj povinnosť odôvodnenia.

133 Komisia túto argumentáciu popiera.

Posúdenie Všeobecným súdom

134 Štvrtý žalobný dôvod smerujúci k tomu, aby Všeobecný súd konštatoval, že porušenie v období pred 11. júnom 1999 bolo premlčané, je predložený z logického hľadiska len subsidiárne k prvému žalobnému dôvodu, z čoho vyplýva, že ho treba preskúmať len ak sa prvý žalobný dôvod zamietne.

135 Keďže sa prvému žalobnému dôvodu vyhovelo, netreba skúmať štvrtý žalobný dôvod.

O piatom žalobnom dôvode založenom na tom, že pokuta uložená Parker ITR nemala byť zvýšená z dôvodu jej úlohy vodcu

Napadnuté rozhodnutie

136 Z odôvodnení 457 až 463 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že vzhľadom na zapojenie pána P. do kartelu, ktorý – ako vyplýva z rôznych dôkazov – mal úlohu vodcu kartelu, sa Komisia rozhodla zvýšiť základnú čiastku pokuty o 30 % z dôvodu priťažujúcich okolností a zamietnuť tvrdenie Parker ITR a Parker-Hannifin týkajúce sa prisúdenia zodpovednosti za porušenie uvedenej osobe.

Tvrdenia účastníkov konania

137 Žalobkyne na podporu svojho piateho žalobného dôvodu tvrdia, že došlo k chybe, keď bola pokuta zvýšená s odôvodnením, že Parker ITR mala úlohu vodcu v období od 11. júna 1999 do 30. septembra 2001.

138 Komisia túto argumentáciu popiera.

Posúdenie Všeobecným súdom

139 Keďže sa prvému žalobnému dôvodu vyhovelo, Parker ITR nemožno priznať úlohu vodcu kartelu v období od 11. júna 1999 do 30. septembra 2001.

140 V dôsledku toho treba vyhovieť piatemu žalobnému dôvodu, pretože sa zakladá na nesprávnom zvýšení pokuty uloženej za konanie, ktoré nemožno pripísať žalobkyniam.

O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady individuálnej zodpovednosti a povinnosti odôvodnenia, čo sa týka zvýšenia pokuty uloženej Parker-Hannifin z dôvodu, že Parker ITR mala úlohu vodcu.

Tvrdenia účastníkov konania

141 Šiesty žalobný dôvod predložený žalobkyňami sa zakladá na porušení zásady individuálnej zodpovednosti a povinnosti odôvodnenia, čo sa týka zvýšenia pokuty uloženej Parker-Hannifin z dôvodu, že Parker ITR mala úlohu vodcu.

142 Žalobkyne v tejto súvislosti tvrdia, že Komisia neuplatnila zodpovednosť Parker-Hannifin za obdobie porušenia pred 31. januárom 2002, ale zohľadnila úlohu vodcu, ktorú ITR mala od júna 1999 do septembra 2001, aby zvýšila pokutu pre Parker ITR a zároveň zvýšila časť pokuty, na ktorej zaplatenie je Parker-Hannifin solidárne zodpovedná. Komisia tak údajne prisúdila Parker-Hannifin zodpovednosť za konanie, ku ktorému došlo skôr, ako 31. januára 2002 získala Parker ITR, čo je v rozpore so zásadou osobnej zodpovednosti.

143 Žalobkyne tiež v podstate tvrdia, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je rozporné a nedostatočné.

144 Komisia túto argumentáciu popiera.

Posúdenie Všeobecným súdom

145 Keďže sa prvému žalobnému dôvodu vyhovelo, solidárnu zodpovednosť Parker-Hannifin, pokiaľ ide o úlohu vodcu jej dcérskej spoločnosti Parker ITR, jej nemožno pripísať za obdobie porušenia od 11. júna 1999 do 30. septembra 2001 v rozsahu, v akom ju nemožno pripísať ani Parker ITR.

146 V dôsledku toho je opodstatnené vyhovieť šiestemu žalobnému dôvodu.

O druhom žalobnom dôvode založenom na tom, že žalobkyniam bola nesprávne pripísaná zodpovednosť za porušenie spojená s protiprávnym konaním pána P., riaditeľom oddelenia „Oil & Gas“

Napadnuté rozhodnutie

147 Z odôvodnení 374 až 381 napadnutého rozhodnutia v podstate vyplýva, že Komisia odmietla tvrdenia predložené žalobkyňami, podľa ktorých bolo treba prihliadnuť jednak na osobnú zodpovednosť pána P., riaditeľa oddelenia „Oil & Gas“ spoločnosti ITR Rubber tak pred nadobudnutím danej spoločnosti spoločnosťou Parker-Hannifin, ako aj po jej nadobudnutí, ktorý konal bez vedomia svojho zamestnávateľa tým, že zaviedol komplexný mechanizmus spôsobu účasti na karteli vo svoj osobný prospech, ako aj v prospech spoločností, ktoré boli do neho zapojené, a jednak na skutočnosť, že k tomuto konaniu došlo na úkor a v rozpore s vnútornou politikou spoločnosti, pričom jej bola spôsobená vážna ujma a neprinieslo jej to žiadnu výhodu.

Tvrdenia účastníkov konania

148 Žalobkyne v podstate spochybňujú, že by im konanie pána P., riaditeľa oddelenia „Oil & Gas“ spoločnosti ITR Rubber (teraz Parker ITR), mohlo byť pripísané, pretože im zatajil pravdu, keď pripravil podvodný plán, ktorý mal umožniť, aby sám alebo rôzne spoločnosti, ktoré kontroloval alebo s ktorými bol spojený, dosiahli protizákonné obohatenie vyplývajúce z kartelu, po druhé, že všetkými prostriedkami bránil tomu, aby Parker-Hannifin zasahovala do obchodného vedenia úseku morských palivových hadíc, ktoré zabezpečoval úplne nezávisle, a napokon po tretie, že tieto spoločnosti boli ako prvé poškodené konaním pána P., ktorý údajne konal len vo svojom vlastnom záujme a v záujme svojich spoločností, ako aj v rozpore s etickými pravidlami spoločnosti Parker-Hannifin. Žalobkyne tvrdia, že podobne ako v americkej judikatúre zodpovednosť za konanie zamestnanca spoločnosti nemá znášať spoločnosť, ak zamestnanec konal protizákonne s cieľom obohatenia sa iných osôb než jeho zamestnávateľa.

149 Okrem toho žalobkyne tvrdia, že neuzavreli nijakú zmluvu s členmi kartelu v období, v ktorom bol pán P. zamestnancom spoločnosti a popierajú, že by tajili Komisii kartel, keď mali podozrenia o jeho existencii, pretože podľa nich nie sú také podozrenia dostatočné na prijatie opatrení smerujúcich najmä k podaniu žiadosti o zhovievavosť.

150 Komisia tieto tvrdenia popiera.

Posúdenie Všeobecným súdom

151 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry na pripísanie porušenia článku 85 Zmluvy podniku sa nevyžaduje konanie, ba ani vedomosť spoločníkov či hlavných riaditeľov dotknutého podniku o tomto porušení, stačí konanie osoby, ktorá je oprávnená konať v mene tohto podniku (pozri pokiaľ ide o Zmluvu ES rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 1983, Musique Diffusion française a i./Komisia, 100/80 až 103/80, Zb. s. 1825, bod 97, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, Brugg Rohrsysteme/Komisia, T-15/99, Zb. s. II-1613, bod 58).

152 Treba poznamenať, že pán P. pracoval bez prerušenia od roku 1981 do roku 2006 postupne pre spoločnosti Pirelli Treg, Saiag (ITR) a Parker ITR. Okrem toho, po jeho údajnom odstúpení z funkcie 9. júna 2006 s ním Parker ITR uzatvorila zmluvu o poradenstve, aby zabezpečila kontinuitu na úseku činnosti v oblasti morských palivových hadíc.

153 Zapojenie pána P. do kartelu, ako aj vedúca úloha, ktorú v ňom mal – čo napokon žalobkyne ani formálne nenapadli, sú podrobne popísané v odôvodneniach 94, 122 (tabuľka 9), 144, 145, 151, 154, 155, 156, 158, 163, 172, 177, 185, 189 (tabuľka 10), 190, 196, 241, 302, 349, 379, 383, 384, 386, 459 a 461 napadnutého rozhodnutia.

154 Okrem toho žalobkyne na pojednávaní uznali, že pán P. bol oprávnený konať v mene spoločnosti, ako to uviedla Komisia v odôvodnení 383 napadnutého rozhodnutia. Z tohto odôvodnenia totiž vyplýva, že žalobkyne predložili „kópiu plnomocenstva…, z ktorého vyplýva, že bol oprávnený podpisovať širokú škálu obchodných transakcií“, čo dokazuje, že síce je pravda, že pán P. mal v rámci svojej činnosti širokú mieru voľnej úvahy, je to tak preto, že mu ju žalobkyne výslovne zverili.

155 Takže sa zdá, že zodpovednosť žalobkýň vznikla, pričom nie je potrebné zisťovať, či pán P. konal bez ich vedomia.

156 Taktiež sa zdá byť neúčinná argumentácia žalobkýň, že ony samé neuzavreli nijakú dohodu s ostatnými členmi kartelu, pretože ich právne zaviazal pán P.

157 To isté platí o tvrdeniach týkajúcich sa porušenia interných etických pravidiel skupiny Parker, ako aj tvrdeniach týkajúcich sa toho, že pán P. konal s cieľom podviesť túto skupinu. Treba totiž konštatovať, že nič nepodporuje tieto tvrdenia, ktoré sú spochybnené navyše tým, že Parker nikdy nepodala trestné oznámenie, ani nepodnikla nijaké kroky proti svojmu bývalému zamestnancovi.

158 Napokon, čo sa týka škody, ktorú Parker-Hannifin údajne utrpela, Komisia správne poznamenala, že na rozdiel od toho, čo táto spoločnosť tvrdí, dosiahla zo svojej účasti na kartely zisky vyplývajúce najmä z určenia cien a rozdelenia trhov medzi jednotlivých členov kartelu, ktoré by nedosiahla, keby medzi nimi neexistovala dohoda.

159 Z toho vyplýva, že druhý žalobný dôvod treba zamietnuť.

O treťom žalobnom dôvode založenom na tom, že Parker-Hannifin bola nesprávne považovaná za solidárne zodpovednú so spoločnosťou Parker ITR za porušenie

Napadnuté rozhodnutie

160 Z bodoch 382 až 389 napadnutého rozhodnutia v podstate vyplýva, že Komisia sa domnievala, že rozhodujúci vplyv Parker-Hannifin na Parker ITR možno predpokladať, pretože materská spoločnosť držala 100 % podiel na základnom imaní svojej dcérskej spoločnosti, a navyše existovali skutkové dôkazy, že Parker-Hannifin vykonáva kontrolu nad Parker ITR, akým je najmä plnomocenstvo poskytnuté pánovi P., ktoré potvrdzuje, že bol oprávnený podpisovať širokú škálu obchodných transakcií.

161 Komisia tiež odmietla tvrdenia predložené žalobkyňami v odpovedi na oznámenie o výhradách.

162 Komisia teda po prvé odmietla tvrdenie, podľa ktorého stačilo preukázať, že Parker-Hannifin neuplatňovala rozhodujúci vplyv iba na úseku činnosti morských palivových hadíc Parker ITR, bez toho aby sa muselo prihliadnuť na situáciu na iných úsekoch činnosti dcérskej spoločnosti, pričom rozhodla, že z judikatúry vyplýva, že vykonávanie rozhodujúceho vplyvu sa vzťahuje na konanie dcérskej spoločnosti ako celku.

163 Po druhé sa Komisia domnievala, že dokumenty, na ktoré odkazovali žalobkyne na preukázanie nezávislosti Parker ITR, nedokazujú, že dcérska spoločnosť konala úplne nezávisle od materskej spoločnosti, ale nanajvýš odhaľujú názorové rozdiely a problémy spolupráce. Podľa Komisie však nebolo nutné zasahovať do riadenia bežných činností dcérskej spoločnosti na to, aby išlo o uplatňovanie rozhodujúceho vplyvu na obchodnú politiku uvedenej dcérskej spoločnosti.

164 Po tretie Komisia zamietla tvrdenie žalobkýň, podľa ktorého bol kartel pred materskou spoločnosťou skrytý, pričom predovšetkým uviedla, že podľa judikatúry nie je povinná preukazovať, že vedenie podniku vedelo o porušení, ak osoba, ktorá prispela k spáchaniu tohto porušenia, bola oprávnená konať v mene tohto podniku.

165 Komisia dospela k záveru, že okrem zodpovednosti Parker ITR za porušenie, ku ktorému došlo od roku 1986, musia byť aj Parker-Hannifin a Parker ITR považované za solidárne zodpovedné za konanie Parker ITR v období od 31. januára 2002 do 2. mája 2007.

Tvrdenia účastníkov konania

166 Po prvé žalobkyne v podstate tvrdia, že Parker-Hannifin neuplatňovala žiadny – a už vôbec nie rozhodujúci vplyv – na oddelenia „Oil & Gas“ Parker ITR v období, keď pán P. riadil toto oddelenie. Na podporu tohto tvrdenia uvádzajú, že pán P. systematicky odmietal dodržiavať vnútorné smernice a obchodnú politiku Parker-Hannifin, že sa mu podarilo odvrátiť pokusy o zasiahnutie tejto spoločnosti do riadenia úseku činnosti morských palivových hadíc a zámerne ignoroval etický kódex skupiny Parker. Podľa žalobkýň sa oddelenie „Oil & Gas“ riadené pánom P. správalo na trhu nezávisle. Podľa nich to vyvracia domnienku rozhodujúceho vplyvu.

167 Okrem toho, až na niekoľko údajných nepriamych dôkazov neobsahuje spis Komisie podľa žalobkýň žiadny dôkaz o tom, že by Parker-Hannifin uplatňovala rozhodujúci vplyv na Parker ITR v období od 31. januára 2002 do 9. júna 2006.

168 Po druhé žalobkyne v podstate tvrdia, že domnienku rozhodujúceho vplyvu musia vyvracať len pokiaľ ide o výrobky, ktorých sa kartel týkal, a síce výrobky pochádzajúce z oddelenia „Oil & Gas“ spoločnosti Parker ITR. Bolo by zjavne neprimerané a v rozpore s odôvodnením podporujúcim domnienku, ak by sa muselo dokazovať, že Parker-Hannifin neuplatňovala nijaký rozhodujúci vplyv na všetky činnosti, ktoré Parker ITR vykonávala. Materská spoločnosť sa totiž môže rozhodnúť uplatňovať rozhodujúci vplyv v určitých úsekoch činnosti jej dcérskych spoločností a ponechať im úplnú nezávislosť pokiaľ ide o iné úseky. V prejednávanej veci sa teda treba domnievať, že dôkazy zo spisu preukazujú, že Parker-Hannifin a Parker ITR nepredstavujú jeden podnik v zmysle článku 81 ES pokiaľ ide o úsek činnosti v oblasti morských palivových hadíc určených na ropu a plyn.

169 Po tretie žalobkyne v podstate napádajú tvrdenia Komisie, podľa ktorých nie je nutné zasahovať do riadenia bežných činností dcérskej spoločnosti na to, aby išlo o uplatňovanie rozhodujúceho vplyvu.

170 Po štvrté sa žalobkyne v podstate domnievajú, že nemusia vyvracať to, že Parker-Hannifin stanovila ciele a stratégie, ktoré ovplyvňovali výsledky a súdržnosť skupiny, a snažila sa napraviť správanie, ktoré sa mohlo odchýliť od týchto cieľov a stratégií, ako tvrdí Komisia v odôvodnení 386 napadnutého rozhodnutia.

171 Napokon po piate žalobkyne v podstate napádajú význam a výklad, ktorý Komisia dala niektorým dôkazom uvedeným v odôvodneniach 383 až 386 napadnutého rozhodnutia preukazujúcim, že Parker-Hannifin chcela uplatňovať kontrolu nad svojou dcérskou spoločnosťou.

172 Komisia tieto tvrdenia popiera.

Posúdenie Všeobecným súdom

173 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že správanie dcérskej spoločnosti môže byť pripísané materskej spoločnosti najmä vtedy, keď dcérska spoločnosť napriek tomu, že má vlastnú právnu subjektivitu, neurčuje svoje správanie na trhu nezávisle, ale v podstate uplatňuje pokyny, ktoré jej dáva materská spoločnosť, s prihliadnutím najmä na hospodárske, organizačné a právne väzby medzi týmito dvoma právnymi subjektmi (pozri rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, bod 58 a tam citovanú judikatúru).

174 V takej situácii sú materská spoločnosť a dcérska spoločnosť súčasťou tej istej hospodárskej jednotky a v zmysle judikatúry tak tvoria jeden podnik. Skutočnosť, že materská spoločnosť a dcérska spoločnosť tvoria jeden podnik v zmysle článku 81 ES, Komisii umožňuje adresovať rozhodnutie, ktorým sa ukladajú pokuty, materskej spoločnosti bez toho, aby bolo potrebné preukázať jej osobnú účasť na porušení (pozri rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, bod 59 a tam citovanú judikatúru).

175 V konkrétnom prípade, keď materská spoločnosť vlastní 100 % podiel na základnom imaní dcérskej spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia pravidiel Únie v oblasti hospodárskej súťaže, jednak táto materská spoločnosť môže vykonávať rozhodujúci vplyv na správanie danej dcérskej spoločnosti a jednak existuje vyvrátiteľná domnienka, že táto materská spoločnosť skutočne vykonáva rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti (pozri rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, bod 60 a tam citovanú judikatúru).

176 Na existenciu domnienky, že materská spoločnosť vykonáva rozhodujúci vplyv na obchodnú politiku dcérskej spoločnosti, za týchto podmienok postačuje, ak Komisia preukáže, že materská spoločnosť vlastní celé základné imanie dcérskej spoločnosti. V dôsledku toho môže Komisia voči materskej spoločnosti vyvodiť solidárnu zodpovednosť za zaplatenie pokuty, ktorá bola uložená jej dcérskej spoločnosti, ibaže by táto materská spoločnosť, ktorej prináleží vyvrátenie tejto domnienky, predložila dostatočné dôkazy, ktoré preukazujú, že sa jej dcérska spoločnosť správa na trhu nezávisle (pozri rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, bod 61 a tam citovanú judikatúru).

177 Navyše správanie dcérskej spoločnosti na trhu nemôže byť jediným prvkom umožňujúcim založiť zodpovednosť materskej spoločnosti, ale je len jedným zo znakov existencie hospodárskej jednotky (rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, bod 73).

178 Pri zisťovaní, či dcérska spoločnosť určuje svoje správanie na trhu nezávisle, treba vziať do úvahy všetky relevantné okolnosti súvisiace s hospodárskymi, organizačnými a právnymi väzbami, ktoré spájajú dcérsku spoločnosť s materskou spoločnosťou a ktoré sa môžu meniť v závislosti od konkrétneho prípadu, a preto ich nemožno taxatívne vymedziť (pozri v tomto zmysle rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný, bod 74).

179 V prejednávanej veci je nesporné, že Parker-Hannifin držala prostredníctvom svojich dcérskych spoločností 100 % podiel na základom imaní spoločnosti ITR Rubber (teraz Parker ITR). Keďže je materskou spoločnosťou, platí domnienka, že uplatňovala rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti.

180 Dôkazy predložené žalobkyňami smerujúce k vyvráteniu tejto domnienky treba teda preskúmať s ohľadom na uvedené okolnosti.

181 V rámci tohto preskúmania treba najskôr pripomenúť, že z rozsudku Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaného v bode 86 vyššie, vyplýva, že nezávislosť sa musí preukázať s ohľadom na celú dcérsku spoločnosť, nielen na jedno obchodné oddelenie pôsobiace na trhu, ktorého sa kartel týkal, pretože cieľom preukázania nezávislého správania dcérskej spoločnosti je *in fine* dokázať, že materská

spoločnosť a dcérska spoločnosť netvoria hospodársku jednotku, čo môže odôvodniť to, že materská spoločnosť nebude zodpovedná za porušenie, ktorého sa dopustila dcérska spoločnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, body 55, 56 a 59).

182 Tvrdenie žalobkýň týkajúce sa tejto skutočnosti treba preto zamietnuť.

183 Okrem toho žalobkyne tvrdia, že od dotknutých strán sa nevyžaduje, aby predložili priamy a nevyvrátiteľný dôkaz o nezávislosti správania sa dcérskej spoločnosti na trhu, ale stačí aby predložili dôkazy, ktorými možno túto nezávislosť preukázať.

184 Keďže v súlade s judikatúrou Súdneho dvora pripomenutou vyššie (pozri bod 176 vyššie) sa vyžaduje, že musia byť predložené „dostatočné dôkazy, ktoré preukazujú, že [sa] dcérska spoločnosť… správa na trhu nezávisle“, nevyžaduje sa, aby žalobkyne predložili priamy a nevyvrátiteľný dôkaz o nezávislom správaní dcérskej spoločnosti na trhu, ale ak tak neurobia, musia predložiť súbor presných a súhlasných dôkazov preukazujúcich, že dcérska spoločnosť sa v skutočnosti správala nezávisle, a to aj napriek tomu, že materská spoločnosť v nej vlastnila 100 % podiel na základnom imaní.

185 Navyše žalobkyne na podporu svojho tvrdenia, že materská spoločnosť neuplatňovala nijaký vplyv – a teda a *fortiori* ani rozhodujúci vplyv – na svoju dcérsku spoločnosť, uvádzajú, že pán P. systematicky odmietal dodržiavať interné smernice a obchodnú politiku Parker-Hannifin, že sa mu podarilo odvrátiť pokusy o zasiahnutie tejto spoločnosti do riadenia úseku činnosti morských palivových hadíc, čo Komisia uznala v napadnutom rozhodnutí (odôvodnenie 384 napadnutého rozhodnutia) a okrem toho, že tak zámerne ignoroval etický kódex skupiny Parker zakazujúci jej zamestnancom zapájať sa do nekalosúťažných činností.

186 Žalobkyne tvrdia, že tým preukázali, že Parker-Hannifin nevstupovala do riadenia bežných činností oddelenia „Oil & Gas“ spoločnosti Parker ITR).

187 Treba však uviesť, že žalobkyne v podstate súčasne tvrdia aj to, že hoci Parker-Hannifin nevykonávala rozhodujúci vplyv na Parker ITR, neprestajne sa snažila zasiahnuť do jej riadenia, a len z dôvodu machinácií zo strany pána P. sa jej to nepodarilo.

188 Žalobkyne však nepredložili nijaký dôkaz, z ktorého by vyplývali dôvody, pre ktoré bolo Parker-Hannifin po právnej stránke bránené – ako tvrdia žalobkyne – vo výkone rozhodujúceho vplyvu na Parker ITR počas obdobia viacerých rokov.

189 Treba totiž pripomenúť, že Parker-Hannifin je spoločnosť stojaca na čele medzinárodnej skupiny, ktorá na začiatku roka 2002 nadobudla úsek činnosti, ktorý bol pre ňu nový, a to úsek činnosti v oblasti kaučukových hadíc spoločnosti ITR Rubber (teraz Parker ITR).

190 Žalobkyne tvrdia, že pán P. držal skupinu Parker bokom od činností Parker ITR do tej miery, že spoločnosť stojaca v čele skupiny vôbec nevedela, čo sa v týchto činnostiach dialo viac ako štyri roky, t. j. až do odchodu danej osoby v roku 2006.

191 Okrem toho, že tieto tvrdenia sú len veľmi málo hodnoverné, treba konštatovať, že Parker-Hannifin nič právne ani hospodársky nebránilo v uplatňovaní svojej kontroly nad spoločnosťou Parker ITR.

192 Navyše nič Parker-Hannifin nebránilo ani v eliminovaní vplyvu alebo prepustení pána P., keďže bol len jedným z jej zamestnancov, ak sa žalobkyne domnievali – ako to teraz tvrdia – že bránil uplatňovaniu kontroly nad spoločnosťou Parker ITR zo strany Parker-Hannifin.

193 Navyše dôkazy, ktoré má predložiť materská spoločnosť, musia dostatočne preukazovať, že dcérska spoločnosť bola objektívne nezávislá z pohľadu ekonomických, organizačných a právnych vzťahov, ktoré ju spájali s materskou spoločnosťou. Zámery dcérskej spoločnosti v tejto súvislosti, aj keby sa

preukázali, nie sú samy osebe relevantné. V prípade opačného rozhodnutia by to znamenalo odobrenie nevšímavosti a ľahostajnosti materskej spoločnosti pri riadení svojich dcérskych spoločností, ktoré sú zapojené do protiprávnych konaní.

194 Žalobkyne teda nepredložili nijakú skutočnosť, ktorá by vyvrátila domnienku o rozhodujúcom vplyve materskej spoločnosti na dcérsku spoločnosť alebo spochybnila dodatočné dôkazy zohľadnené Komisiou.

195 Preto treba tretí žalobný dôvod zamietnuť.

O siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery, pretože na účely stanovenia výšky pokuty bol použitý nesprávny spôsob výpočtu hodnoty predaja

Napadnuté rozhodnutie

196 Z bodov 422 až 428 napadnutého rozhodnutia v podstate vyplýva, že Komisia na účely určenia príslušného predaja jednak uplatnila priemer predaja za posledné tri roky pred koncom porušenia, aby zohľadnila kolísavosť každoročných predajov, a jednak sa domnievala, že trh EHP zodpovedal celému predaju, ktorý bol fakturovaný odberateľovi nachádzajúcemu sa v EHP, pričom spresnila, že podľa jej názoru išlo vzhľadom na osobitné okolnosti relevantného trhu o najspoľahlivejšie kritérium na určenie toho, v akom štádiu sa nachádza hospodárska súťaž ovplyvnená týmto porušením, a nie miesto konečného použitia, ktoré sa v skutočnosti môže nachádzať mimo EHP.

197 Komisia ďalej uviedla, že toto posúdenie je potvrdené aj skutočnosťou, že väčšina spoločností uviedla vo svojich odpovediach na jej žiadosti o informácie geografické rozmiestnenie zákazníkov alebo obratov na základe miesta fakturácie, a nie miesta dodania alebo konečného použitia výrobkov.

198 Nakoniec Komisia uviedla, že takéto posúdenie nie je v rozpore s usmerneniami, pretože usmernenia nestanovujú kritériá, podľa ktorých by sa predaj mal nachádzať v EHP.

Tvrdenia účastníkov konania

199 Žalobkyne v podstate tvrdia, že Komisia porušila zásadu ochrany legitímnej dôvery, keď na účely výpočtu agregovaného objemu predaja v rámci EHP prihliadla nielen na predaj morských palivových hadíc dodaných v rámci EHP, ale aj predaj výrobkov fakturovaných spoločnostiam so sídlom v EHP, a to podľa nich s cieľom umelo zvýšiť sumu pokuty.

200 Podľa žalobkýň len predaj výrobkov dodaných v rámci EHP zobrazuje vplyv, aký na hospodársku súťaž má potenciálne nezákonné správanie sa v EHP. Predaj výrobkov dodaných mimo EHP totiž nemôže v zmysle článku 81 Zmluvy o ES „ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi“ alebo v zmysle článku 53 Dohody o EHP „medzi zmluvnými stranami“, pretože hospodárska súťaž v EHP je totiž ovplyvnená iba v prípade, ak sú výrobky dotknuté kartelom dodané na územie EHP bez ohľadu na to, kde je usadený právny subjekt, ktorému sa fakturujú.

201 Žalobkyne tiež v tejto súvislosti poukazujú na bod 197 konsolidovaného oznámenia Komisie o právomoci podľa nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. EÚ C 95, 2008, s. 1, ďalej len „oznámenie o koncentráciách“), podľa ktorého „dodávka zvyčajne predstavuje charakteristickú akciu pre predaj tovaru“, čo potvrdzuje ich výklad bodu 18 usmernení k metóde stanovovania pokút z roku 2006.

202 Žalobkyne navyše tvrdia, že odôvodnenie 55 napadnutého rozhodnutia – v ktorom Komisia uviedla, že predaj morských palivových hadíc určených na výmenu starých hadíc [t. j. konečným používateľom] predstavuje väčší podiel na svetovom trhu s morskými hadicami než podiel predaja nových výrobkov [t. j. zhotoviteľom] – je v rozpore s odôvodnením 427 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého „veľké množstvo morských palivových hadíc kupujú zhotovitelia“.

203 Okrem toho žalobkyne v podstate uvádzajú, že Komisia nemôže tvrdiť, že kritérium fakturácie je bežným kritériom používaným samotnými spoločnosťami, a to len z toho dôvodu, že veľa dotknutých spoločností uviedlo vnútorné geografické rozmiestnenie svojho obratu na základe miesta fakturácie, a nie miesta dodania, ako aj vzhľadom na to, že Parker-Hannifin ju upozornila, že taký výpočet obratu nemusí na účely veci zobrazovať obrat dosiahnutý v EHP.

204 Komisia tieto tvrdenia popiera.

Posúdenie Všeobecným súdom

205 Z bodu 13 usmernení vyplýva:

„Pri stanovení základnej výšky uloženej pokuty bude Komisia vychádzať z hodnoty predaja tovaru alebo služieb podniku, s ktorými porušenie priamo alebo nepriamo súvisí v príslušnej geografickej oblasti v rámci EHP. Komisia obvykle použije na výpočet hodnotu predaja podniku počas posledného celého roku, v ktorom sa podnik podieľal na porušení…“

206 Z bodu 18 usmernení vyplýva:

„Ak porušenie presiahne územie Európskeho hospodárskeho priestoru (‚EHP‘) (napríklad v prípade medzinárodných kartelov), príslušný predaj podniku vo vnútri EHP nemusí primeraným spôsobom odrážať podiel každého podniku na porušení. Takáto situácia môže nastať napríklad v súvislosti s celosvetovými dohodami o rozdelení trhu.

Za takýchto okolností, s cieľom zohľadniť agregovaný objem príslušných predajov v EHP a relatívny podiel každého podniku na porušení, Komisia môže posúdiť celkový objem predaja tovaru alebo služieb súvisiacich s porušením v dotknutej geografickej oblasti (rozľahlejšej ako EHP), určiť podiel predaja každého podniku podieľajúceho sa na porušení na tomto trhu a aplikovať tento podiel na agregovaný objem predajov týchto podnikov vo vnútri EHP. Výsledok tohto výpočtu sa bude považovať za hodnotu predaja na účely stanovenia základnej výšky pokuty.“

207 Žalobkyne nespochybňujú, že trh s morskými palivovými hadicami je celosvetovým trhom.

208 V dôsledku toho treba preskúmať obsah bodu 18 usmernení, ktorý je uplatniteľný v prejednávanej veci.

209 Treba konštatovať, že bod 18 usmernení, rovnako ako bod 13, neodkazuje na predaj „dodaný“ ani na predaj „fakturovaný“ do EHP, ale odkazuje na predaj „uskutočnený“ do EHP.

210 Z toho vyplýva, že okrem toho, že usmernenia nestanovujú povinnosť zohľadniť predaj dodaný do EHP, nebránia tomu, aby Komisia s cieľom vypočítať hodnotu predaja každej spoločnosti v EHP zohľadnila predaj fakturovaný do EHP.

211 S cieľom zobrať do úvahy predaj fakturovaný do EHP je však potrebné, aby toto kritérium zobrazovalo realitu na trhu, t. j. aby čo najlepšie vymedzovalo dôsledky, aké mal kartel na hospodársku súťaž v EHP.

212 Žalobkyne pritom nespochybnili, že hoci väčšina systémov morských palivových hadíc je určených na konečné použitie v regiónoch mimo Európy, niektorí hlavní svetoví zhotovitelia pôsobia v rôznych krajinách Únie/EHP (pozri odôvodnenie 59 napadnutého rozhodnutia). Z toho vyplýva, že vplyv kartelu morských palivových hadíc na hospodársku súťaž v rámci EHP sa zdá správne zobrazený, ak bol zohľadnený predaj fakturovaný v EHP, a teda treba zamietnuť tvrdenia žalobkýň, podľa ktorých posúdiť dopad kartelu v EHP je možné len na základe predaja dodaného do EHP.

213 Naopak, nie je relevantné, že Komisia sa vo svojom oznámení o koncentráciách snažila na stanovenia výšky obratu, ktorý treba zohľadniť, uprednostniť miesto dodania, pretože posúdenie dôsledkov koncentrácie na trhu nie je porovnateľné s určením výšky pokuty, ktorá sa má uložiť spoločnosti z dôvodu porušenia článku 81 ES, a to aj napriek tomu, že hodnota trhu sa určuje v oznámení o koncentráciách rovnako ako v usmerneniach.

214 Navyše skutočnosť že Komisia si sama prijala ustanovenia, ktoré ju v oblasti práva hospodárskej súťaže obmedzujú, jej nekladie povinnosť rovnako sa obmedziť v inej oblasti, ani sa *ipso facto* neprenáša do rovnakého obmedzenia v tejto druhej oblasti.

215 Okrem toho skutočnosť konštatovaná v napadnutom rozhodnutí, že predaj hadíc na výmenu konečným užívateľom, ktorí sa väčšinou nachádzajú mimo EHP, predstavuje väčšiu časť celosvetového trhu s morskými palivovými hadicami, než predaj nových výrobkov (odôvodnenie 55 napadnutého rozhodnutia), nie je v rozpore so záverom Komisie, že najvhodnejšie pre posúdenie toho, či ide o predaj v rámci EHP je kritérium miesta, kde sa nachádza subjekt, ktorému sa predaj fakturoval (odôvodnenie 427 napadnutého rozhodnutia), čo v konečnom dôsledku znamená, že Komisia zohľadnila len predaj fakturovaný zákazníkom so sídlom v EHP, bez ohľadu na sídlo konečných užívateľov

216 V dôsledku toho treba preskúmať, či vzhľadom na predchádzajúce úvahy Komisia využila údaje, ktoré spoločnosti s ohľadom na predaj predložili, t. j. údaje týkajúce sa fakturovaného predaja, spôsobom, ktorý by tieto spoločnosti nemohli očakávať, a ktorý by teda porušoval ich legitímnu dôveru.

217 Treba pripomenúť že podľa ustálenej judikatúry právo domáhať sa zásady ochrany legitímnej dôvery sa vzťahuje na každého jednotlivca, ktorý sa nachádza v situácii, z ktorej vyplýva, že správny orgán Únie tým, že mu poskytol presné uistenia, v ňom vyvolal dôvodné očakávania (rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 2004, Di Lenardo a Dilexport, C-37/02 a C-38/02, Zb. s. I-6911, bod 70, a rozsudok Všeobecného súdu zo 17. decembra 1998, Embassy Limousines & Services/Parlament, T-203/96, Zb. s. II-4239, bod 74). Bez ohľadu na formu oznámenia sú takýmito uisteniami informácie, ktoré sú presné, zhodujú sa, neviažu sa na splnenie žiadnej podmienky a pochádzajú z oprávnených a dôveryhodných zdrojov (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 25. mája 2000, Kögler/Súdny dvor, C-82/98 P, Zb. s. I-3855, bod 33). Naopak nikto nemôže poukazovať na porušenie tejto zásady, pokiaľ neexistujú presné uistenia, ktoré mu mal poskytnúť správny orgán (rozsudky Súdneho dvora z 24. novembra 2005, Nemecko/Komisia, C-506/03, neuverejnený v Zbierke, bod 58, a z 22. júna 2006, Belgicko a Forum 187/Komisia, C-182/03 a C-217/03, Zb. s. I-5479, bod 147). Navyše sa legitímna dôvera môže zakladať iba na zárukách, ktoré sú v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi (rozsudky Súdu prvého stupňa z 30. júna 2005, Branco/Komisia, T-347/03, Zb. s. II-2555, bod 102; z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia, T-282/02, Zb. s. II-319, bod 77, a z 19. novembra 2009, Denka International/Komisia, T-334/07, Zb. s. II-4205, bod 132).

218 Treba konštatovať, že v prejednávanej veci Komisia nedala žalobkyniam nijakú záruku v zmysle tejto judikatúry, že údaje, ktoré poskytli najskôr dobrovoľne a neskôr na žiadosť Komisie, týkajúce sa predaja fakturovaného do EHP, nebudú použité na výpočet pokuty, ktorá im bude uložená.

219 Žalobkyne sa teda nemôžu odvolávať na nijaké porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery, ak informácie, ktoré Komisii poskytli z vlastného podnetu a ktoré sa týkali predaja fakturovaného do EHP, boli zohľadnené na účely výpočtu pokuty, ktorá im bola uložená.

220 Siedmy žalobný dôvod teda treba zamietnuť.

O ôsmom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, zásady osobnej zodpovednosti a povinnosti odôvodnenia pri výpočte hraničnej hodnoty 10 % obratu.

Tvrdenia účastníkov konania

221 Žalobkyne po prvé tvrdia, že Komisia mala na výpočet hornej hranice 10 % pokuty uloženej Parker ITR zohľadniť obrat Parker ITR a nie konsolidovaný obrat Parker-Hannifin, a tým, že tak urobila, porušila článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003. Z judikatúry podľa nich totiž vyplýva, že ak dva právne subjekty boli súčasťou tej istej spoločnosti v čase porušenia, ale už nepatria k tejto spoločnosti v čase rozhodnutia Komisie, horná hranica 10 % sa musí vypočítať samostatne na základe obratu každého z nich. Rovnaký prístup by sa teda mal analogicky uplatniť aj v prejednávanom prípade, pretože väčšiu časť obdobia, kedy došlo k porušeniu, boli Saiag a ITR SpA vlastníčkami obchodného majetku, ktorý bol predmetom porušenia, a predstavovali právny subjekt, ktorý bol nezávislý od Parker-Hannifin.

222 Žalobkyne tvrdia, že akýkoľvek iný výklad by odporoval zásade právnej istoty a viedol by k neprimeraným riešeniam.

223 Po druhé žalobkyne tvrdia, že napadnuté rozhodnutie tým porušuje aj zásadu osobnej zodpovednosti, pretože obchodný majetok súvisiaci s morskými palivovými hadicami Parker ITR patril od 1. apríla 1986 do 31. januára 2002 iným spoločnostiam.

224 Po tretie žalobkyne tvrdia, že Komisia neodpovedala na argumentáciu, ktorú uviedli v štádiu správneho konania a týkajúcu sa výkladu článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003. Podľa nich napadnuté rozhodnutie iba uvádza, že upravené základné výšky použité na účely pokút nepresahujú hornú hranicu 10 %, z čoho nemožno pochopiť odôvodnenie, na ktorom sa zakladá rozhodnutie Komisie, že horná hranica 10 % sa vypočíta na základe obratu Parker-Hannifin s ohľadom na tú časť pokuty, na ktorú bola Parker ITR samostatne zodpovedná.

225 Komisia tieto tvrdenia popiera.

Posúdenie Všeobecným súdom

226 Treba pripomenúť, že jednak bolo prvému žalobnému dôvodu vyhovené, a v dôsledku toho obdobie porušenia, ktoré treba pripísať spoločnosti Parker ITR, plynulo od 1. januára 2002 do 2. mája 2007, a jednak, že tretí žalobný dôvod bol zamietnutý, čo vedie Všeobecný súd k záveru, že počas celého obdobia porušenia, okrem obdobia od 1. januára 2002 do 31. januára 2002 bola Parker ITR dcérskou spoločnosťou, v ktorej Parker-Hannifin vlastnila 100 % podiel a na ktorú uplatňovala rozhodujúci vplyv.

227 Okrem toho v súlade s ustálenou judikatúrou možno cieľ sledovaný zavedením hornej hranice 10 % dosiahnuť len vtedy, ak sa horná hranica uplatní najskôr samostatne na každého adresáta rozhodnutia, ktorému bolo rozhodnutie ukladajúce pokutu určené. Len vtedy, ak sa neskôr ukáže, že viaceré osoby, ktorým je rozhodnutie určené, tvoria „podnik“ v zmysle hospodárskeho subjektu zodpovedného za sankcionované porušenie, a to ešte ku dňu prijatia tohto rozhodnutia, sa môže horná hranica vypočítať na základe celkového obratu tohto podniku, teda všetkých jeho kumulovaných zložiek (rozsudok Tokai Carbon a i./Komisia, už citovaný v bode 125 vyššie, bod 390).

228 Keďže bolo prvému žalobnému dôvodu vyhovené, ôsmy žalobný dôvod je v rozsahu, v akom sa vzťahuje na obdobie porušenia pred 1. januárom 2002, počas ktorého sa porušenia dopustila ITR, neúčinný. Navyše tento žalobný dôvod nie je dôvodný v rozsahu, v akom sa vzťahuje na obdobie porušenia po 1. januári 2002, pretože počas celého tohto obdobia, s výnimkou jedného mesiaca, tvorili Parker ITR a Parker-Hannifin jednu hospodársku jednotku zodpovednú za sankcionované porušenie. Hornú hranicu pokuty bolo teda možné vypočítať na základe celkového obratu tohto podniku, a to na základe všetkých jeho zložiek spolu.

229 Keďže prvému žalobnému dôvodu sa vyhovelo, nie je už navyše potrebné skúmať ostatné výhrady založené na porušení zásad osobnej zodpovednosti a proporcionality, ako aj na nedostatku odôvodnenia pokiaľ ide o vplyv zohľadnenia obdobia predchádzajúceho 1. januáru 2002 v napadnutom rozhodnutí.

230 Preto treba ôsmy žalobný dôvod zamietnuť.

O deviatom žalobnom dôvode zakladajúcom sa na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery a povinnosti odôvodnenia z dôvodu odmietnutia Komisie uplatniť zníženie pokuty vzhľadom na spoluprácu

Napadnuté rozhodnutie

231 Z odôvodnení 489 až 493 napadnutého rozhodnutia v podstate vyplýva, že Parker ITR predložila Komisii v rámci programu zhovievavosti dokumenty, v súvislosti s ktorými Komisia rozhodla, že jednak mali malú pridanú hodnotu pokiaľ ide o obdobie rokov 1986 až 2007, a jednak, že priniesli dôveryhodné dôkazy umožňujúce preukázať existenciu kartelu od roku 1972 až do začiatku 80. rokov. Komisia sa však domnievala, že toto obdobie treba považovať za premlčané. Na základe toho dospela k záveru, že žalobkyniam sa nemá priznať zníženie pokuty.

Tvrdenia účastníkov konania

232 Žalobkyne tvrdia, že vo svojej žiadosti o zhovievavosť zhromaždili a predložili významné dôkazy o skutočnostiach [*dôverné*], o ktorých Komisia skôr nevedela a ktoré majú priamy vzťah s [*dôverné*] porušením. Podľa žalobkýň sa Komisia domnievala, že tieto dôkazy, ktoré sa vzťahovali na obdobie [*dôverné*] nepriniesli žiadnu pridanú hodnotu, pretože [*dôverné*]. Taká analýza je však v rozpore s [*dôverné*]. Okrem toho, Komisia nepredložila žiadne tvrdenie vysvetľujúce, prečo [*dôverné*].

233 Žalobkyne navyše tvrdia, že keby Komisia dospela k záveru, že dôkazy predložené žalobkyňami majú významnú pridanú hodnotu, Parker ITR by na základe týchto dôkazov nebolo možné pripísať zodpovednosť za [*dôverné*] kartelu, a k tejto čiastočnej imunite by sa podľa bodu 26 posledného odseku oznámenia o spolupráci ešte pridalo zníženie pokuty v rámci programu zhovievavosti vzhľadom na spoluprácu žalobkýň.

234 Nakoniec žalobkyne popierajú, že by tajili kartel, keď sa o ňom dozvedeli.

235 Komisia tieto tvrdenia popiera.

Posúdenie Všeobecným súdom

236 Bod 26 oznámenia o spolupráci stanovuje:

„v každom konečnom rozhodnutí, ktorým sa ukončí správne konanie, Komisia určí, do akej výšky sa danému podniku zníži pokuta, ktorá by sa mu v opačnom prípade udelila v plnej výške. Pre:

— prvý podnik, ktorý poskytne značnú pridanú hodnotu: zníženie o 30 – 50 %,

— druhý podnik, ktorý poskytne značnú pridanú hodnotu: zníženie o 20 – 30 %,

— každý ďalší podnik, ktorý poskytne značnú pridanú hodnotu: zníženie do výšky 20 %.

Pri určovaní výšky zníženia pokuty pre každé z uvedených rozmedzí Komisia zohľadní, kedy bol dôkaz spĺňajúci podmienku v [odseku 24] predložený, ako aj rozsah, v akom tento dôkaz predstavuje pridanú hodnotu už existujúcich dôkazov.

Ak je žiadateľ o zníženie pokuty prvý, ktorý predložil presvedčivý dôkaz v zmysle [odseku 25] a Komisia tento dôkaz využila pri preukázaní dodatočných skutočností zvyšujúcich vážnosť alebo predlžujúcich trvanie porušovania práva, Komisia nebude brať tieto dodatočné skutočnosti do úvahy pri stanovovaní pokuty pre podnik, ktorý tento dôkaz poskytol.“

237 Bod 36 oznámenia o spolupráci stanovuje:

„Komisia nezaujme stanovisko, či udelí alebo neudelí podmienečné oslobodenie od pokuty, ani či odmení alebo neodmení akúkoľvek žiadosť, ak sa ukáže, že žiadosť sa týka porušovania práva, ktoré podlieha päťročnej premlčacej lehote na ukladanie pokút ustanovenej v článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003, keďže takéto žiadosti sa stanú bezpredmetnými.“

238 V prejednávanej veci sa dôkazy, o ktorých sa žalobkyne domnievajú, že na ich základe im malo byť priznané zníženie pokuty podľa oznámenia o spolupráci, týkali obdobia [*dôverné*].

239 Hoci by boli tieto dôkazy považované za významné, týkajú sa obdobia [*dôverné*].

240 Ako správne uvádza Komisia, aj keby sa toto obdobie porušenia podarilo dostatočne preukázať pomocou uvedených dôkazov, treba ho považovať za premlčané.

241 Komisia navyše v odôvodnení 491 napadnutého rozhodnutia tvrdí, že dôkazy predložené s ohľadom na obdobie [*dôverné*] sú príliš nesúrodé na prípadné preukázanie porušenia.

242 Keďže Komisia konštatovala, že nemá k dispozícii nijaký dôkaz o nekalosúťažnej činnosti, ktorý by stačil na preukázanie porušenia v období [*dôverné*], musí dospieť k záveru, že obdobie, na ktoré sa vzťahujú dôkazy predložené žalobkyňami [*dôverné*] a že Komisia správne odmietla znížiť pokutu žalobkýň vzhľadom na neexistenciu akejkoľvek pridanej hodnoty uvedených dôkazov.

243 Okrem toho treba konštatovať, že napadnuté rozhodnutie uvádza v tejto súvislosti podrobné dôvody, ktoré sa nachádzajú v jeho odôvodneniach 489 až 493.

244 Deviaty žalobný dôvod treba teda zamietnuť v celom rozsahu.

245 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba článok 1 napadnutého rozhodnutia zrušiť v časti, v ktorej sa konštatuje, že Parker ITR Srl sa zapojila do porušenia v období pred 1. januárom 2002. Preto treba zrušiť aj článok 2 napadnutého rozhodnutia pokiaľ sa týka žalobkýň.

O návrhoch na preformulovanie, o vykonaní neobmedzenej právomoci Všeobecným súdom a o určení konečnej výšky pokuty

246 Treba pripomenúť, že v súlade s článkom 261 ZFEÚ môžu nariadenia prijaté podľa ustanovení Zmluvy o FEÚ spoločne Európskym parlamentom a Radou Európskej únie priznať Súdnemu dvoru neobmedzenú právomoc vo veci ukladania sankcií podľa týchto nariadení. Takúto právomoc zveruje súdu Spoločenstva článok 31 nariadenia č. 1/2003. Tento súd je preto oprávnený, aby nad rámec samotného preskúmania zákonnosti sankcie nahradil posúdenie Komisie svojím posúdením a v dôsledku toho zrušil, znížil alebo zvýšil uloženú pokutu alebo penále. Z toho vyplýva, že pokiaľ je súdu Únie predložená na posúdenie otázka výšky pokuty, tento súd je oprávnený vykonať svoju neobmedzenú právomoc a môže ju vykonať tak na zníženie tejto sumy, ako aj na jej zvýšenie (pozri rozsudok Súdneho dvora z 8. februára 2007, Groupe Danone/Komisia, C-3/06 P, Zb. s. I-1331, body 60 až 62 a tam citovanú judikatúru).

247 Okrem toho podľa ustanovení článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 sa pri stanovení pokuty zohľadní závažnosť a dĺžka trvania porušenia.

248 Súdny dvor rozhodol, že na určenie výšky pokuty je nutné zohľadniť trvanie porušení a všetky faktory, ktoré môžu ovplyvniť posúdenie ich závažnosti, akými sú konanie každého z podnikov, úloha, ktorú každý z nich má pri vytvorení zosúladených postupov, prospech, ktorý z týchto postupov podniky mohli získať, ich veľkosť a hodnota dotknutého tovaru, ako aj nebezpečenstvo, ktoré porušenia tohto typu predstavujú pre Európske spoločenstvo (pozri rozsudok Súdneho dvora z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, C-386/10 P, Zb. s. I-13085, bod 56 a tam citovanú judikatúru).

249 Súdny dvor tiež uviedol, že sa musia zohľadniť také objektívne skutočnosti, akými sú obsah a trvanie protisúťažných správaní, ich počet a ich intenzita, veľkosť dotknutého trhu a ujma spôsobená verejnému hospodárskemu poriadku. Pri tejto analýze je potrebné zohľadniť aj relatívny význam a trhový podiel zodpovedných podnikov, ako aj prípadné opakované porušovanie (rozsudok Chalkor/Komisia, už citovaný v bode 248 vyššie, bod 57).

250 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že stanovenie pokuty Všeobecným súdom v rámci výkonu jeho neobmedzenej právomoci nie je presným matematickým výpočtom. Všeobecný súd navyše nie je viazaný ani výpočtami Komisie, ale svoje posúdenie musí vykonať s prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti prípadu (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. septembra 2004, Aristrain/Komisia, T-156/94, neuverejnený v Zbierke, bod 43).

251 Všeobecný súd považuje v prejednávanej veci, vzhľadom na posúdenie, ktoré vykonal v rámci jednak prvej časti prvého žalobného dôvodu a jednak piateho a šiesteho žalobného dôvodu, ako aj pochybení, ktoré boli v tejto súvislosti konštatované (pozri body 130, 140 a 146 vyššie), za vhodné vykonať svoju neobmedzenú právomoc, ktorá je mu zverená článkom 31 nariadenia č. 1/2003, a nahradiť posúdenie Komisie svojím vlastným posúdením pokiaľ ide o výšku pokuty, ktorú treba žalobkyniam uložiť.

252 Treba uviesť, že kartel má nepochybnú závažnosť vzhľadom na to, že protiprávne správania, do ktorých sa žalobkyne v plnej miere zapojili sa vyznačovali prideľovaním zákaziek vo verejných súťažiach, určením cien, určovaním kvót, stanovovaním podmienok predaja, geografickým rozdelením trhov a výmenou citlivých informácií týkajúcich sa cien, objemov predaja a verejných zákaziek. Navyše ide o kartel celosvetového rozmeru.

253 Dĺžku trvania porušenia však treba, keďže sa prvému žalobnému dôvodu vyhovelo, znížiť z pôvodných 19 rokov na 5,5 roka pokiaľ ide o Parker ITR, ktorá teda nemôže byť zodpovedná za porušenia, ktorých sa dopustili ITR a Saiag, ako aj ich predchodcovia, od roku 1986 do decembra 2001.

254 Z toho vyplýva, že žalobkyne nie sú zodpovedné ani za úlohu vodcu, ktorú mala ITR od roku 1999 do roku 2001.

255 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy a po zvážení kumulatívneho účinku vyššie konštatovaných protiprávností Všeobecný súd rozhodol, že spravodlivým posúdením všetkých skutkových okolností prípadu bude rozhodnutie, že konečná výška pokuty uloženej Parker ITR sa stanoví na 6 400 000 eur. Pokuta v takej výške totiž umožňuje postihnúť protiprávne správanie žalobkyne proporcionálne k závažnosti porušenia a má dostatočne odstrašujúci účinok.

256 Okrem toho treba prihliadnuť na to, že Parker-Hannifin nadobudla všetky akcie ITR Rubber 31. januára 2002 a výška pokuty, na zaplatenie ktorej má byť materská spoločnosť solidárne zaviazaná má pokrývať obdobie od uvedeného dátumu do 2. mája 2007.

257 Vzhľadom na vyššie uvedené treba v prvom rade zrušiť článok 1 písm. i) napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa vzťahuje na porušenie vytýkané Parker ITR za obdobie predchádzajúce januáru 2002, v druhom rade stanoviť výšku pokuty uloženej tejto spoločnosti na 6 400 000 eur, na ktorej zaplatenie musí byť Parker-Hannifin solidárne zodpovedná do výšky 6 300 000 eur, pretože solidárna zodpovednosť Parker-Hannifin sa nemôže vzťahovať na obdobie od 1. do 31. januára 2002, a napokon zamietnuť žalobu v zostávajúcej časti.

O trovách

258 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa odseku 3 prvého pododseku toho istého ustanovenia môže Všeobecný súd rozdeliť náhradu trov konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania.

259 V prejednávanej veci treba pripomenúť, že žalobkyne navrhujú podstatné zníženie pokuty, ktoré im bolo priznané. Komisia teda znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania žalobkýň.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Článok 1 písm. i) rozhodnutia Komisie K(2009) 428 v konečnom znení z 28. januára 2009 v konaní podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.406 – Morské palivové hadice) sa zrušuje v rozsahu, v akom v ňom Európska komisia konštatovala, že Parker ITR Srl sa zúčastnila na porušení v období pred 1. januárom 2002.**

2. **Článok 2 písm. e) rozhodnutia K(2009) 428 v konečnom znení sa zrušuje.**

3. **Výška pokuty uloženej spoločnosti Parker ITR sa stanovuje na 6 400 000 eur, na ktorej zaplatenie je Parker-Hannifin Corp. solidárne zodpovedná do výšky 6 300 000 eur.**

4. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

5. **Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Parker ITR a Parker-Hannifin.**

Azizi Prek Frimodt Nielsen

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 17. mája 2013.

Podpisy

Obsah

Skutkové okolnosti 1

Odvetvie morských palivových hadíc určených na ropu a plyn 2

Predstavenie žalobkýň 3

Správne konanie 4

Napadnuté rozhodnutie 5

Konanie a návrhy účastníkov konania 6

Právny stav 7

O návrhoch na zrušenie 7

O prvom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom pripísaní zodpovednosti za porušenie spoločnosti Parker ITR za obdobie pred 1. januárom 2002 7

Napadnuté rozhodnutie 7

Tvrdenia účastníkov konania 8

Posúdenie Všeobecným súdom 11

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na tom, že Parker ITR nemala byť uložená pokuta za obdobie pred 11. júnom 1999 16

Napadnuté rozhodnutie 16

Tvrdenia účastníkov konania 16

Posúdenie Všeobecným súdom 16

O piatom žalobnom dôvode založenom na tom, že pokuta uložená Parker ITR nemala byť zvýšená z dôvodu jej úlohy vodcu 17

Napadnuté rozhodnutie 17

Tvrdenia účastníkov konania 17

Posúdenie Všeobecným súdom 17

O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady individuálnej zodpovednosti a povinnosti odôvodnenia, čo sa týka zvýšenia pokuty uloženej Parker-Hannifin z dôvodu, že Parker ITR mala úlohu vodcu 17

Tvrdenia účastníkov konania 17

Posúdenie Všeobecným súdom 18

O druhom žalobnom dôvode založenom na tom, že žalobkyniam bola nesprávne pripísaná zodpovednosť za porušenie spojená s protiprávnym konaním pána P., riaditeľom oddelenia „Oil & Gas“ 18

Napadnuté rozhodnutie 18

Tvrdenia účastníkov konania 18

Posúdenie Všeobecným súdom 18

O treťom žalobnom dôvode založenom na tom, že Parker-Hannifin bola nesprávne považovaná za solidárne zodpovednú so spoločnosťou Parker ITR za porušenie 19

Napadnuté rozhodnutie 19

Tvrdenia účastníkov konania 20

Posúdenie Všeobecným súdom 21

O siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery, pretože na účely stanovenia výšky pokuty bol použitý nesprávny spôsob výpočtu hodnoty predaja 23

Napadnuté rozhodnutie 23

Tvrdenia účastníkov konania 23

Posúdenie Všeobecným súdom 24

O ôsmom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, zásady osobnej zodpovednosti a povinnosti odôvodnenia pri výpočte hraničnej hodnoty 10 % obratu. 26

Tvrdenia účastníkov konania 26

Posúdenie Všeobecným súdom 26

O deviatom žalobnom dôvode zakladajúcom sa na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery a povinnosti odôvodnenia z dôvodu odmietnutia Komisie uplatniť zníženie pokuty vzhľadom na spoluprácu 27

Napadnuté rozhodnutie 27

Tvrdenia účastníkov konania 27

Posúdenie Všeobecným súdom 28

O návrhoch na preformulovanie, o vykonaní neobmedzenej právomoci Všeobecným súdom a o určení konečnej výšky pokuty 29

O trovách 30